

KOMMUNISTISK POLITIK

Demonstration mod apartheidmuren ved Abu Dis

APARTHEIDMUREN SKAL VÆK NU!

Nr. 5

8. årg.

2004

28. februar -

12. marts

Støttepris 12 kr.

TEMA: AMERIKANSK MILITARISME

Global kamp: Kvindekamp s. 2 ● Guantánamo retur s. 3 ●
EUs '3 store' i Berlin s. 4 ● Nej til statsreligion s. 5 ● Nazi-opmarch s. 6 ●
Århus: By under pres s. 7 ● NEJ til OK s. 8 ● Kulturreaktion s. 10 ●
Så blir' det alvor s. 11 ● Rådne mure falder s. 12 ● USAs baseimperium s. 14 ●
Kommunistisk strategi s. 17 ● Dokumentation: En højrestrømning i partiet s. 19 ●
Debat s. 22 ● Kollisionskurs s. 24 ●

Tillæg: Fremad

Global kamp: Kvindekamp

KOMMUNISTISK POLITIK

Det er verdens kvinder – hundreder af millioner kvinder – som er de største ofre for den imperialistiske globalisering: ofrene for de reaktionære krige, for WTOs, IMF's og monopolernes globale dagsorden for privatiseringer og strukturreformer. Kvinderne, børnene, de fattige familier er dem, som rammes hårdest, uanset om 'globaliseringen' bliver gennemtvunget med våbenmagt eller med politiske og økonomiske midler.

Masser af steder savner man rent vand og andre basale livsforhold. I liberaliseringens uheldige navn bliver vand i mange lande gjort til en dyr og kostbar vare, som de fattige ikke har råd til. De største dræbere er ikke krige, men fattigdom – sulten og tørsten og de helbredelige sygdomme kræver hvert år millioner og atter millioner af liv. Ikke mindst de svageste liv: børneliv.

Det er det samme overalt: Verdens fattige bliver fattigere, de rige bliver rigere. Og de fattigste er overalt kvinderne, der arbejder og arbejder i forsøget på at sikre deres egen og deres børns overlevelse. De store ord fra de internationale organisationer (som FN), der proklamerer at ville udrydde fattigdommen inden år 2020 har allerede konstateret, at det ikke vil ske.

Kvinderne misbruges i stor stil. De udbyttes og udpines til marven i de usleste og lavest betalte jobs uden rettigheder overhovedet. Det er samtidig dem, der overalt bærer hovedansvaret for ungerne, for familien. De udnyttes i stor stil seksuelt: Den globale kvindehandel har aldrig været mere omfattende, sexindustrien og prostitutionen er – lovlig og ulovlig – en af de allerstørste grene af økonomien. I visse lande tilmed økonomiens hovedgren.

Til hele denne udbygning og udnyttelse af kvindeskønnen er der kommet en ny form for udnyttelse: Imperialismen (og ikke mindst det stokkonservative, reaktionære og bornerte USA, som har tilbageskridt for kvinderne på dagsordenen) optræder på den internationale arena som forsvarer af kvindernes rettigheder.

Det er tilmed en del af krigsbegrundelserne: Afghanistan-krigen – et af USA's olieeventyr – blev i vidt omfang solgt som befrielse af kvinderne. Denne befrielse har man ikke set noget

til: i det krigsherrenes og klanernes Afghanistan, USA og besættelsesmagterne har skabt er kvinderne lovløst jaget vildt.

I forhold til Irak har det været svært at bruge denne begrundelse, fordi de irakiske kvinder har haft flere rettigheder end i noget andet mellemøstligt land. Det amerikansk-indsatte regeringsråd har i sit udkast til ny forfatning forslået sharia-loven indført: et klart tilbageskridt for kvindernes stilling. Da USA altid baserer sig på de mest reaktionære elementer, klasser og lag som allierede er konsekvensen altid det modsatte: ikke kvindefrigørelse, men forstærket undertrykkelse og udbygning.

Global kamp er kvindekamp. Ikke mindst kvindernes kamp. I de imperialistiske lande som i de undertrykte og de nykoloniserede lande. I stort tal deltager kvinderne i de store internationale bevægelser som fredskampen og kampen mod den imperialistiske globalisering. I Danmark og mange andre EU-lande er modstanden mod supermagten EU og dens ny forfatning stærkest blandt kvinderne. Og i de undertrykte lande går kvinder i millionvis de første skridt på kampens og frigørelsens vej – de prøver at organisere sig, aktionere og kæmpe for deres og deres ungers og mænds grundlæggende interesser.

Den globale kamp er ikke mindst kvindekamp. Og global kamp er en yderst konkret kamp, som foregår her og nu, der hvor du er. Det er kampen mod krigen, mod monopolerne og deres stat, mod supermagterne, nuværende og kommende. I Danmark er det også en kamp for at sikre og udbygge de tilkæmpede resultater, som også her er under angreb. Hvad blev der egentlig af 'ligelønnen'? Den eksisterer på papiret – men har aldrig været en realitet. I de sidste mange år er lønforskellene mellem mænd og kvinder tilmed blevet større på trods af fremskridt mht kvindernes generelle uddannelsesniveaue.

Den 8. marts – kvindernes internationale kampdag – står for døren. I mange lande markeres den med store manifestationer. De sidste år har netop understreget det internationale og verdensomspændende aspekt i folkenes kampe. 8. marts er med til at synliggøre, at det ikke mindst er verdens kvinder, som har rejst sig til kamp og modstand.

Redaktionen den 24. februar 2004

KOMMUNISTISK
POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Adresse

c/o Oktober Forlag
Ved Sønderport 18
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

e-mail:

apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement

Onsdag og fredag
15.30 - 17.30

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:

www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:

www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (13 nr.) 175 kr.

År (26 nr.) 300 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline for indlæg til næste nr.

fredag den 5. marts 2004

Guantánamo retur

Den danske Guantanamo-fange kommer nu hjem som en fri mand. Efter mere end 2 års indespærring under umenneskelige forhold i den amerikanske kz-lejr uden for international lov og ret på den amerikansk-besatte del af Cuba.

Denne glade nyhed var vel forberedt til at springe som en pr-bombe for den trængte danske regering i forbindelse med en forespørgsel om Guantanamo i folketinget.

Anders Fogh og Per Stig Møller badede sig i blitzlys i forventning om positive overskrifter: Se bare hvad den danske regering og dens stille diplomati formår!

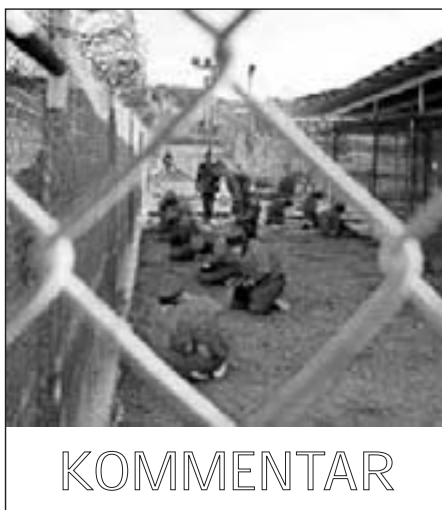
Da sandheden kom frem, viste det sig, at den *ingenting* havde formået. Den indespærrede dansker vil ikke kunne dømmes ved en dansk ret selv efter den stærkt skærpede terrorlovgivning. Hvad amerikanerne har på ham, holder ikke engang til Byretten. For *ingenting* har han været spærret inde som dyr i bur i årevis, uden adgang til sagfører, domstol, i stadig uvished om sin skæbne. I mere end et år har den danske regering vidst, at manden ikke havde begået noget som helst, han kunne dømmes for.

Det er den voksende internationale skandale om Guantanamo og et voksende pres på den danske regering, der har udvirket løsladelsen. Samtidig er det en særlig nådesbevisning fra USA's side til sine mest trofaste vasaller: sammen med den danske fange slipper også nogle englændere og en spanier væk fra Guantanamo.

Danskeren selv har skrevet under på, at han vil afholde sig fra terrorvirksomhed – og Per Stig Møller på, at han fremover vil blive overvåget efter alle kunstens regler af kompetente danske efterretningsorganer. Dansk handlekraft!

Regeringen bruger denne 'succes' som undskyldning for ikke at kritisere de amerikanske ulovligheder: for hele Guantanamo-arrangementet er én stor

overtrædelse af international lov. Amerikanernes hensigt med det er at undgå at overholde international ret – som f.eks. Geneve-konventionerne om krigsfanger. For de omkring 680 tilbageværende fanger, der lever videre under de lovløse forhold, er man i gang med at forberede militærtribunaler, som kan 'dødsdømme' hvem som helst amerikanerne vil have slået ihjel.

KOMMENTAR

I virkeligheden er der kun et historisk fortilfælde, der kan henvises til om Guantanamo-arrangementet: Den nazityske praksis med at lade krigsfanger og modstandsfolk ('terrorister') fra de lande, Hitler indledte aggressionskrig imod og besatte, ende i tyske kz-lejre.

Den danske regering har på intet tidspunkt fordømt den amerikanske lovløshed – og bruger nu løsladelsen af den danske fange til at dæmpe kritikken her i landet.

Det skal den ikke have lov til!

Ikke så langt fra Guantanamo, som er cubansk territorium, som USA har eksproprieret til militære og undergravende formål, ligger en anden caribisk ø, som har haft den historiske vanskabne at ligge så tæt på Bush's og Guds eget land, at hele dens nyere historiske udvikling har været bestemt af skiftende amerikanske præsidenter.

Før USA blev en global supermagt var det en regional stormagt, og Cubas nærmeste nabo Haiti og Den Dominikanske Republik – de to nationer på Hispaniola – har lidt under en strøm af amerikansk indsatte lakajregimer, indbefattet et af de mest brutale og barbariske regimer i det sidste århundrede, Duvaliers (Papa Doc's) diktatur på Haiti.

Store dele af befolkningen i Den Dominikanske Republik har rejst sig i protest mod præsident Mejia – en socialdemokratisk USA-lakaj – og mod WTOs privatiserings- og liberaliseringsprogrammer (flere generalstrejker er blevet mødt med nedskydninger af demonstranter).

Nabolandet Haiti er endnu fattigere. Der har præsident Aristide, den første 'demokratiske valgte' præsident nogensinde, sluttet op i rækken af populistiske, USA-kritiske ledere i Latinamerika, som til en vis grad modsætter sig USA's, WTOs og IMF's liberaliseringsprogrammer, som har forarmet de i forvejen forarmede latinamerikanske masser. Dette er baggrunden for den igangværende opstand på Haiti, som hemmeligt er ansporet og sponsoreret af USA, og som gennemføres af tilbagevendte ledere af det fascistiske militærdiktatur, som tidligere gennem tre år ved et kup fratog Aristide magten – og dræbte tusinder af hans tilhængere.

Aristide har allerede indgået en aftale med USA om at fyre sin regering og få udnævnt en ny, der passer amerikanerne (samt EU, og ikke mindst Frankrig, som har 'historiske' interesser i landet).

Om det vil standse opstanden, som har kastet Haiti ud i kaos, står tilbage at se. De gamle juntafolk erklærer, at Aristide skal væk. Det planlagte slutresultat er under alle omstændigheder et regime, som vil være absolut lydigt over for USA.

Sådan står det til i den amerikanske baggård: Kaos og galopperende kontrarevolution.

EU's 'tre store' i Berlin

Regeringslederne fra Frankrig, Tyskland og Storbritannien har gennemført et møde med udviklingen af EU på dagsordenen. Den krigsførende Blair, den arbejdsløshedsplagede Schröder og den tørklædefjendtlige Chirac satte sig sammen i Berlin for at indgå en indbyrdes aftale om, hvor EU skal bevæge sig hen – også med hensyn til at få EU-forfatningen bragt i spil igen efter sammenbruddet på EU-topmødet i Rom i december.

Der har været rejst megen kritik af mødet fra mellemstore og små EU-lande, som frygter, at stormagtsenheden bliver et diktat for de øvrige EU-lande.

Det eneste konkrete resultat af mødet i Berlin ser ud til at være et fælles brev fra de tre store til det nuværende irske formandskab:

- Vi opfordrer til at skabe en næstformand for kommissionen, som udelukkende er ansvarlig for økonomisk reform med det formål at hjælpe os til at nå vore mål for vækst, hedder det i brevet.

De tre statsledere understregede, at EU skal gøre meget mere for at nå målet om at blive lige så konkurrencedygtig som USA inden 2010.

Samtidig gjorde de meget ud af at nedtone mødet.

- Schröder vrøvler i en håbløs bort-

Ditte Staun - spidskandidat for Folkebevægelsen mod EU

forklaring af betydningen af de tre store landes møder og dominans i EU, udtaler Ditte Staun fra Folkebevægelsen mod EU i en kommentar:

- Forbundskansler Schröder fremstår som den rødkindede ægtemand grebet i utroskab i sin iver efter, at det nu ikke bliver misforstået. Når han udtaler: "Vi ønsker ikke at dominere nogen, og da slet ikke Europa. De problemer, vi har diskuteret, har indflydelse på alle, og forslagene kan være nyttige for alle," så er det en utrolig gang selvmodsigende vrøvl, udtaler Ditte Staun, som er spidskandidat for Folkebevægelsen mod EU ved EU-valget 13. juni

- Hvis problemerne har indflydelse på

alle, så bør alle vel være med at have indflydelse på løsningerne. Men det ønsker de tre stormagter ikke. De vil nemlig dominere EU. De tre regeringslederne har ført an i udviklingen af en EU-stat med supermagtsambitioner på såvel det politiske som det militære område. Og det virker nærmest komisk, når tyske Schröder og hans franske kollega Chirac vil løse de økonomiske problemer i EU med noget, der ligner endnu et ministerium i EU-regi. De kan jo end ikke overholde deres egne økonomiske regler i ØMU-projektet.

- De tre store landes hyppige mødeaktivitet er i øvrigt især interessant i lyset af den fremtidige magtfordeling, som er skitseret i EU-konventets forslag til EU-grundlov. Den magtfordeling, som fik topmøde-forhandlingerne i Bruxelles i december til at bryde sammen. Forslaget til EU-grundlov giver nemlig vetoret til regeringsledere fra lande, hvis befolkninger tilsammen udgør 40 pct. af den samlede befolkning i EU. Det giver lige præcis de tre lande en suveræn de facto vetoret, som de kan dominere og styre udviklingen med i uhyggelig høj grad. Der er ikke noget at sige til, at andre lande siger fra over for den situation. Og det siger noget om de tre regeringslederes magtbegær, at de fastholder kravet om denne magtfordeling trods den store utilfredshed, siger Ditte Staun.

Flere penge til EU

Danmark skal betale langt flere milliarder kroner til EU end vi får igen, hvis det står til EU-kommissionen.

EU-kommissionen har sat forhøjede regninger på dagsordenen i unionen. EU-parlamentet og EU-landenes regeringer skal forholde sig til et forslag om at hæve budgettet med omkring 50 pct. til 143 milliarder kroner i 2013. Danmarks bidrag skal dermed op på omkring 20 milliarder kroner.

- Det forhøjer kun vores tab af milliarder af kroner på den konto. Stop det - spar kontingentet. Det vil straks gavne vores egen økonomi og på sigt forbedre mulighederne for at hjælpe omverden, siger Karina Rohr Sørensen, der

er en af spidskandidaterne for Folkebevægelsen mod EU ved valget til EU-parlamentet.

Karina Rohr Sørensen henviser til, at de seneste meldinger fra forskningsprojektet Magtudredningen fortæller os, at der *"umiddelbart ikke er store økonomiske omkostninger ved at melde sig ud. Det skyldes, at de økonomiske fordele ved det indre marked ikke kræver medlemskab af EU"*.

- EU-medlemskabet har i forvejen kostet Danmark adskillige milliarder af kroner. I følge Danmarks Statistik har vi siden 1997 betalt langt over 10 milliarder kroner mere end vi modtager i diverse tilskud. Og den økonomiske værdi af tilskuddene har reelt

været væsentligt mindre, da EU frit råder over vores penge til dem, mens de bestemmer over deres penge til os. Hjælpen til landbrug, fiskeri, beskæftigelse og egnsudvikling bør fastlægges i Danmark af folk som bedre ved, hvor skoen trykker, siger Karina Rohr Sørensen og fortsætter:

- Når EUs budget stiger, så hænger det sammen med østudvidelsen. Men EU-medlemskabet har ikke gavnet befolkningerne i de nye lande, som tværtimod er blevet andenrangsborgere i unionen og med et ringere stillet landbrug end i resten af EU.

Nej til religionsskat og statsreligion

af Kaj Rudi Rasmussen

Kirke- eller moskebygning må ske for de troendes egne midler.

Spørgsmålet for eller imod en moske til mennesker i Danmark, der dyrker den muslimske tro, er igen kommet til debat. I dette tilfælde med udgangspunkt i Århus, hvor Foreningen for Moske og Islamisk Kulturcenter i Århus forsøger at realisere tanken om en moske og et islamisk kulturcenter i Gjellerup-området. Foreningen mener, at der er stort behov for et gudshus til den muslimske del af den danske befolkning, ligesom de kristne og jøderne har deres kirker og synagoger i Danmark. Blandt andet argumenterer foreningen for, at finansieringen af en moske i Århus kan klares over skatten.

En såkaldt moske-skat er foreslået, således at de ca. 180.000 muslimer i Danmark i stedet for kirkeskat betaler skat til bygning og opretholdelse af moskeer i landet. 85 procent af alle voksne danskere betaler kirkeskat. Vil det derfor også være rigtigt at udskrive skat for at bygge og vedligeholde en moske, en såkaldt moskeskat?

Jeg mener det ikke.

Kirkeskatten skal derimod afskaffes sammen med afskaffelse af den danske statsreligion, ligesom kirkerne og præsterne ikke skal høre ind under staten og ej heller finansieres af vore skattekrone, hverken direkte eller indirekte. Menighederne må gerne købe kirkerne, drive dem og selv rekruttere medlemmer til den protestantiske tro eller andre trosretninger. I vores moderne tid kan det ikke være rigtigt, at staten skal holde liv i en bestemt religion, endsiges nogen som helst religion.

Religionsdyrkelse er en privatsag, og når den ikke skader nogen, skal hverken staten eller politikerne blande sig i dette. Konsekvensen af dette er også, at den enkelte eller de religiøse foreninger selv må finansiere deres kirker og gudehuse. Gravpladserne og kirkegårdene bør derimod stadig drives af staten eller kommunerne.

Af argumenter for bygning af en moske er fremført, at det vil bidrage til bedre integration og øget forståelse mellem muslimer og andre kulturer i Danmark. Men gudehuse og fokusering på forskellige befolkningsgruppers religiøsitet er ikke vejen frem til bedre integration og mod diskriminering af indvandrere, ligesom det ikke vil mindske den racistiske hetz. Måske vil det have den modsatte virkning. Identitet opnået på baggrund af religiøsitet er kun egnet til splittelse, ikke til samling.

Oprettelse af et kulturcenter, hvor den brede befolkning kan lære om arabernes, tyrkernes og andre folkeslags kultur, er en god ide, men det må foregå på en ikke-religiøs basis.

Vi kommunister er aktive ateister og er imod at dyrke nogen som helst gud. Det er ikke i himlen eller i ånden, menneskene udvikler deres samfund. Vi er imod en statsreligion og statsstøtte til opretholdelse af religionsdyrkning og religiøsitet i Danmark. Religiøs tænkning er et levn fra fordums dage, hvor menneskehedens videnskabelige niveau ikke var så højt, og den virkelige verden derfor knap kunne erkendes. Dette gav plads for, at store menneskemasser kunne holdes i undertrykkelse af præster, kardinaler og paver, gennem truslen om gudernes forbandelse og skærsilden i helvede. De religiøse overhoveder hjalp med at opretholde magten for de feudale konger, kejsere, moguler og krigsherrer, ligesom de holdt de religiøst undertrykte masser i slaveri og udnyttede deres arbejdskraft nådesløst.

Gennem Marx' og Engels' videnskabelige socialisme, arbejderklassens teori, blev der endegyldigt gjort teoretisk op med gudedyrkelsen.

I dagens verden er det i første række de imperialistiske lande og stormagter med USA som den suveræne nr. 1, der undertrykker de arbejdende masser og driver rovdrift på menneskenes arbejdskraft og på verdens ressourcer. Vi ser det i Irak, hvor den imperialistiske krig er blevet brugt for at få magt over verdens olieressourcer og kæmpe

*Tsaren, Præsten og Den Rige
Antireligiøs plakat fra den russiske
revolution.*

landområder for handel og udbytning. Det gøres i lille Danmark, hvor de store kapitalistiske koncerner, banker og forsikringselskaber får det som di vil have det. Dels overføres store beløb til disse kapitalister gennem skatterne og ved hjælp af nedskæringer over for de svageste i samfundet, dels når udnyttelsen og udbytningen af den danske arbejderklasse og den arbejdende del af befolkningen nye højder.

Vejen til integration og bedre forståelse mellem kulturerne i landet går gennem fælles kamp mod kapitalisterne og imperialisterne. Danske arbejdere og indvandrere og efterkommere af indvandrere må stå sammen i den fælles kamp mod magthaverne. Det gøres gennem arbejde for fred, frihed, velfærd og mod kapitalismen og imperialismen og de imperialistiske krige og alle disse krige støtter. Det gøres gennem modstand mod Fogh og hans regering, mod dansk krigsdeltagelse og i arbejdet mod racisme og nazisme. Det gøres i den daglige kamp for at forbedre de sociale forhold for den brede befolkning, for højere løn og arbejdsforhold på arbejdspladserne. Ikke gennem bedre forhold for gudedyrkelse.

~ ~ ~

Århus: Politi 'uvidende' om nazi-terror

Efter en forespørgsel i Århus byråd har det lokale politi lavet en opgørelse over sin egen indsats omkring vold og terror begået af den nazistiske gruppe White Pride. Den lokale politimester Jørgen Ilum viste sig fra sin mest uvidende side. Efter at have undersøgt sagen kan han kun nævne tre ud af tretten episoder meldt til politiet det sidste år. Ikke desto mindre udtaler politimesteren, at politiet er særlig opmærksom på gruppen White Prides aktiviteter. *"Det er noget, vi tager alvorligt, og vi følger gruppen tæt,"* udtaler politimesteren.

I Århus har nazister opbygget velorganiserede grupper gennem de sidste år. Efter en langvarig opbygningsfase med propaganda og fodboldvold er nazisterne gået over til aktiv terror i Århus' gader og på værtshuse. Gennem de sidste tretten måneder er der sytten kendte episoder om vold, terror og trusler.

Gennem fanklubben til AGF, White Pride, har de i ro og fred kunnet opbygge deres styrke, uden at fodboldklubbens ledelse eller klubbens stjernespillere har ønsket at gøre noget for at forhindre det. Efter denne opbygningsfase har nazisterne i det seneste år følt sig stærke nok til at skride til åbenlys terror og chikane i gaderne. Nazi-banden over overfald mod sagesløse og forsvarsløse personer, ofte personer af udenlandsk

udseende. På værtshuse fremprovokeres slagsmål med grov nazi-vold til følge.

Efter at journalister på Århus Stiftstidende og Ekstra Bladet havde gravet i forholdene om nazisterne og White Pride, blev disse journalister truet over Dansk Fronts hjemmeside.

I de seneste måneder er nazisterne og medlemmer af White Pride gået efter at provokere på møder og aktioner fra folk på venstrefløjen. En ungdomsgruppe ved navn Antast er blevet overfaldet i december, efter at Antast på fredelig vis havde besat et sikringsrum i Århus midtby for at gøre opmærksom på manglende opholdssteder for byens ungdom. Opsamlingsstedet for en busstur til en demonstration i Tyskland blev overvåget og videofilmert af nazister. Et offentligt møde om det nazistiske problem blev ligeledes overvåget og forsøgt filmert. Ens for disse provokationer

er, at tid og sted for møderne er lagt ud på Dansk Fronts hjemmeside, ligesom tid og sted for nogle venstreorienterede organisationers møder er lagt ud på hjemmesiden, med opfordring til læserne af hjemmesiden til at "kigge forbi".

Politianmeldelser mod folkene bag volden, truslerne og provokationerne har oftest ikke ført til noget konkret fra politiets side. Når der er blevet ringet efter politiet ved værtshusvold og gadevold, er politiet næsten altid kommet for sent til at gribe ind, og selv om nazisterne stadigvæk skulle være til stede, har politifolkene ofte ikke ment, at de på det foreliggende grundlag kunne skride til anholdelse og tiltale eller endda afhøring af voldsmændene.

Dette står i skærende kontrast til, at politiet ofte konfrontere og afhører "andengenerations-indvandrere" uden skyggen af grund eller af bevis. Og vi må konstatere, at mens politiet er mere end ivrige efter at rykke ud og skride hårdt ind, når en anmeldelse drejer sig om "2. g'ere" eller folk med sydlandsk udseende, og endda ofte i den forbindelse tager flere med til afhøring på stationen, ser politiet det ikke nødvendig af afhøre åbenlyse voldspersoner, der endda er organiseret med vold og terror som det vigtigste formål.

Det er ikke så længe siden, at Fogh-regeringen poserede som antinazister. Fogh fordømte kollaborator-politikken under krigen – mens regeringen kollaborerede af al kraft med det ultrareaktionære Bush-regime i USA, som med Hitleragtige løgne forberedte aggressionskrigen mod Irak.

Kulturminister Brian Mikkelsen skyndte sig at følge i chefens fodspor: Nu skulle naziradioen i Greve stoppes. Fra 2004 ville tilskuddene falde bort.

Hitlers spindoktor og æter-Jonni

Et halvt år senere er tilskuddene ikke faldet bort. Lokalradionævnet i Greve har indstillet Jonni Hansens naziradio til endnu et års statsdrift – i skærende krænkelser af FN's antiracistiske konventioner, som Danmark har skrevet under på.

Nazisterne og beslægtede trives særdeles godt i Fogh-Danmark med Dansk Folkeparti som indflydelsesrigt støtteparti.

De bliver dristigere og frækkere. I Århus er de gået over til systematiske angreb på venstrefløjsfolk.

Det var som et led i denne mere dristige taktik, som man nu mener tiden er inde til, at historieforfalskeren og Holocaust-benægteren David Irving (rammende betegnet som *Hitlers spindoktor*) var inviteret til København til

offentligt møde af det obskure højreekstremistiske foretagende Dansk Selskab for Fri Historisk Forskning (hvilket frit oversat betyder fupforskning til skønmalning af nazismen).

Irving skulle tale for en begrænset, men fanatisk kreds af meningsfæller.

Det kom der nu ikke noget ud af. Det første sted nægtede indehaveren at stille lokaler til rådighed, da han fandt ud af, hvem og hvad det var, som kom på besøg. Dagen efter forsøgte man at lade ham tale i restauranten på SAS Radisson på Frederiksberg. Men Irving foretrak at fortrække. Angsten for antifascistiske protester tog pusten ud af arrangementet.

David Irving poserer som 'rigtig' historiker og videnskabsmand. Inden han fortrak, lykkedes det en Ekstra

Århus: Borgerne under pres

Spareiveren og de deraf følgende nedskæringer i amt og kommune har store negative konsekvenser for den brede befolkning.

I Århus amt har man i de seneste 15 år skåret kraftigt ned på servicen for de syge. Lukningen af Skanderborg sygehus i 1988 var kun begyndelsen på en række lukninger og nedskæringer på sygehusområdet. Den de facto lukning af sygehuse i Grenå, Odder, Hammel og senest afviklingen af et af de store sygehuse, Århus amts-sygehus, har ført til massive problemer for de syge og patienterne. Sidste års besparelser på Århus amts sygehus på 1,4 seng pr. sygehusafdeling har ikke forbedret sagen. Nedlægning og

Børnefamilier i protest mod nedskæringsbudget

omlægning af skadestuer er også til store gene og frustration for de syge. Før kunne borgerne blot møde op på amtets skadestuer, men siden sommeren 2003 skal man nu gennem en telefonsluse som i TDC og forklare sin sag for en

telefonholder, som på denne baggrund vurderer, om den akutte skade nu også er alvorlig nok til, at patienten kan få adgang til skadestuen, eller om denne skal afvises. Patienten må så dulme smerterne ved at tænke på alle de rare penge, amtet herved har sparet.

Situationen på de resterende sygehuse har nu ført til, at patienterne mange steder ligger på gangene, på lagre og i opholdsrum. Ikke nok med det. Patienterne bliver i stadig stigende grad sendt hjem, før behandlingen er tilendebragt og patienten stabiliseret. Det betyder til gengæld, at behandlingen fortsætter gennem egen læge, med hjemmesygeplejersker og gentagne sygehusindlæggelser.

Når vi har omtalt besparelser i kommunerne, har vi ofte påpeget, at der er tale om en omfordeling af goderne fra den almindelige borger til de allerrigeste.

Blads-journalist under dække af at være 'arbejdsløs historiker' at snige sig med til bords ved et 'festarrangement' for Irving og en femmandsgruppe af danske meningsfæller.

Han indleder sin beretning om festen sådan:

"Vi griner højt af de jøder, der påstår, at de mistede hele familier i nazisternes gaskamre. Vi ryster indforstået på hovedet af den industri, der lever af jødernes vulgære og falske lidelsesberetninger.

Min sidemand Glen fortæller forarget om jødiske vidner, der i virkeligheden aldrig har vist deres velnærede ben i en koncentrationslejr.

- De har sgu sikkert selv syet deres forbandede stribede pyjamas, siger han ..."

Nazisterne har også en 'videnskabelig' maske. Bag den stikker forbryderfjæsene frem.

Pengene gik til prestigeprojekter

Århus byråd har budgetteret med en besparelse på én mia. kr. i de næste fire år, hvoraf de 280 mio. er indgået i dette års besparelser, som især har ramt de sociale områder, med store protester til følge. I JP Århus uge 7 blev der bragt et læserbrev, der sætter fokus på, hvor de sparede penge bliver brugt. Herunder er der saket et udsnit af læserbrevet, som er skrevet af U. Kjærø:

Prestigeprojekter på stribe under den forhenværende og nuværende borgmester er årsagen til den økonomiske situation i Århus.

- *Opførelse af et nyt kunstmuseum, hvor økonomien endnu ikke hænger sammen.*
- *Opførelse af nyt Atletion, hvor man endnu ikke kender regningen.*
- *Renovering af Århus Stadion for millioner af kroner.*
- *20 mio. kr. i tilskud til en DGI-storhal ved Jægergårdsgade.*
- *Tilskud til en indendørs storhal ved Hasselager.*
- *Byggeri af og tilskud til Århus Filmby.*

(—) *Ved det seneste byrådsvalg var det derfor naturligt, at byens borgere stem-*

te borgerligt. Nu skulle der orden i sagerne. Desværre må det konstateres, at Louise Gade (den nuværende venstreborgmester, red.) går i den tidligere borgmesters fodspor.

Festen fortsætter. Masser af millionprojekter er sat i søen – og nok engang for surt sammensparede århusianske skattekroner:

- *Der er brugt knap 10 mio. på en vej i Banegraven.*
- *Der er brugt 10 mio. til at udvide jernbanebroen over Spanien.*
- *Der er brugt 30 mio. på et busgadegennembrud ved Åboulevarden.*
- *Der skal bruges millioner på en ny multihal i Gjellerup.*

Selv i efteråret, hvor den store spareplan er blevet kendt, fremturer byrådet med nye projekter. (...) Alle Århus-historier om færre penge pga. skattestop, manglende penge fra ejendomsskatter og lignende er ren politikernesnak. For der har været rigeligt med penge i kommunekassen i Århus. Byrådspolitikerne har bare igennem mange år prioriteret store projekter frem for mennesker. Nu ligger de århusianske borgere, som politikerne har redt - og det er temmelig skidt.

Markant utilfredshed med OK-forligene

Fagbevægelsens topforhandlere har med deres massive anbefaling af overenskomstresultaterne bragt sig på kollisionskurs med mange af landets større arbejdspladser. Der er generelt set utilfredshed med periodens længde på tre år, hvor kravet var et maksimalt en to-årig periode. Desuden er kravene til lærlingesatserne og 110 kr. i mindsteløn blevet reduceret til stort set ingenting. Skifteholdsarbejdernes krav om en arbejdstidsnedsættelse til 30 timers arbejdsuge er blevet totalt ignoreret. Det sidste har skabt harme på stort set alle landets dominerende skifteholdsarbejdspladser. Den største af alle – Københavns Lufthavn – er harmdirrende i deres kritik:

"Repræsentanter for de ansatte i Københavns Lufthavn kan kun anbefale kollegerne at stemme nej til det forlig, som er indgået på industriens område.

Vi ser hver dag, hvor store konsekvenser det har for kollegaerne at arbejde på disse skæve tider.

Generalforsamling i SiD klubben i Servisair november 2003 - en af de klubber der anbefaler et NEJ til overenskomsten

Både socialt med fx børnepasningsproblemer og helbredsmæssigt med bl.a. blodpropper, mavebesvær og søvnproblemer. Denne overenskomst opfylder ingen af de krav, vi har fået fra kollegaerne, ligesom den sidste overenskomst i 1998 heller ikke gav noget til skifteholdsarbejderne."

Tillidsrepræsentanterne underkender ikke, at der er sket små justeringer på enkelte felter, men de understreger, at

for det første er kravene ikke tilnærmelsesvist indfriet, og for det andet har arbejdsgiverne fået i både pose og sæk:

"Set i forhold til, hvad Dansk Industri har fået, løber det os koldt ned ad ryggen.

En 3 årig overenskomstperiode, en yderligere knægtelse af retten til at protestere mod arbejdsgiverne og øget fleksibilitet i tilrettelæggelsen af arbejdet er bare nogle af de problemer, vi

Overenskomsterne skåret over samme læst

Det skulle vise sig, at indgåelsen af overenskomsten for 220.000 ansatte i industrien fik nøjagtig den indflydelse på de øvrige områder, som det var tiltænkt. I starten af denne uge var stort set samtlige overenskomster forhandlet på plads med stort samme indhold:

Periodens længde er generelt set fastlagt til tre år, lærlingesatserne og mindstelønnen har fået et lille nøk opad, mens skifteholdsarbejdernes krav om nedsat arbejdsuge er totalt ignoreret. Ferieprocenten er fastfrosset, mens den tvungne pensionsopsparing er steget fra 9 til 10,8 pct. Arbejdsgiverne har fået yderligere fleksibilitet, idet arbejdstiden kan forhandles lokalt ud over de 37 timer om ugen, ligesom strejkeretten er blevet udhulet.

På normallønsområdet, hvor lønnen ikke kan forhandles i perioden, trådte det afgørende transportområde i karakter med en årlig lønstigning på 3,10 kr., hvilket med inflation og politiske indgreb er identisk med en reallønsnedgang.

I skrivende stund mangler der kun et

vigtigt område. Det gælder 16.500 slagteriarbejdere og ansatte i forædlingsindustrien under NNF. I weekenden kørte forhandlingerne fast, og i mandags var der indkaldt til et såkaldt koordineringsmøde mellem NNF og Dansk Industri. Det lå i kortene, at forhandlingerne skulle overgå til forligningsinstitutionen, som vil sammenkæde dem med de øvrige områders resultater.

Det generelle billede er, at fagbevægelsens forhandlere anbefaler et JA med få undtagelser. Byggeriets forhandlingsgruppe skiller sig på det punkt ud, idet et mindretal på to foreslår det forkastet. Erling Olsen, formand for SiD Hillerød Murersvende og gruppebestyrelsesmedlem i SiD, trods opfattelsen:

- I modsætning til de andre overenskomster, SiD indgik med Dansk Byggeri, har murerne måttet betale en pris for at beholde det, vi havde. Jeg vil nærmest kalde det en slags straffeaktion. Isoleret set er muraftalen ikke god nok.

Erling Olsen er blandt de yderst få forhandlere, som ikke har villet lægge ryg til de dårlige resultater. De øvrige

har bragt sig på kollisionskurs med medlemmerne, som meget vel kan tænkes at ville underkende overenskomsterne. Derfor har fagbevægelsens topforhandlere da også på et tidligt tidspunkt aftalt, at forligsmanden og forligsmandsloven skal træde i kraft. Det betyder, at et sæt af udemokratiske afstemningsregler træder i kraft. For det første vil en forkastelse af enkelte områder ikke udløse konflikt, idet de kan majoriseres ned af andre områder. For det andet vil et NEJ kun være gældende, hvis der opnås en stemmeprocent på minimum 40. Hvis den bliver mindre, tilfalder alle ikke-afgivne stemmer automatisk JA-siden.

Køreplanen for den resterende del af OK-forhandlingerne er, at konfliktvarsler senest skal afsendes den 1. marts, hvis der ikke er opnået forlig. Forligsmanden kan i den situation udskyde konflikten med to gange 14 dage. På øvrige områder, hvor der er indgået forlig, er urafstemningerne i gang.

Fra arbejdsplads og fagforening

kommer til at slås med i den kommende overenskomstperiode.

Tidligere stemte vi kun om vores egen overenskomst. Sådan bliver det IKKE denne gang. Alt er samlet i én afstemning.

Alt dette samt Dansk Industris udmelding i Børsen om, at de ikke fik alt, hvad de kom efter; gør, at Lufthavnsudvalget kun kan anbefale vores kollegaer; at stemme NEJ til overenskomstresultatet."

Som omtalt i sidste nummer af Kommunistisk Politik er Københavns Lufthavn kun én blandt mange større virksomheder, hvor tillidsrepræsentanterne anbefaler et NEJ.

Situationen kræver, at kampagnen koordineres og aktiviteter sættes bag. Her kunne og burde det i efteråret nedsatte landsdækkende tillidsmandsinitiativ "OK 2004" spille en afgørende rolle. Initiativet har da også meldt ud, at det

anbefaler et NEJ, men det halter med en samlet kampagne, materialer og forslag til samlede aktiviteter. På disse punkter ligger initiativet totalt dødt. Det samme gælder for initiativet "Fagligt Ansvar".

Fra starten har "OK 2004" lovet forhandlerne fuld opbakning, hvilket naturligt nok har bragt dem i deres nuværende klemme.

Situationen er således meget parallel med optakten til storkonflikten i 1998, hvor forkastelsen af resultatet kom bag på de samme kræfter, der efterfølgende ikke tog de nødvendige skridt for at koordinere kræfterne i en udløsning af væsentlige fælles aktiviteter.

Med denne lærdom for øje ser det ud til, at initiativet er spillet i hænderne på de kampvillige tillidsrepræsentanter og arbejdspladser. -gri

Se hele udtalelsen fra lufthavnen på side 22

Danmarks Statistik manipulerer

Danmarks Statistik lægger hver måned ryg til de officielle arbejdsløshedstal. Det har været en slet skjult hemmelighed, at disse kun omfatter et fåtal af de regulært udstødte. De opgøres for tiden til at udgøre omkring 175.000 personer, der er tilmeldt Arbejdsformidlingen. Tallet er for så vidt stort nok, og det har været jævnt stigende de sidste to år. Der er heller ikke udsigt til, at det bliver mindre i år.

Nu er Danmarks Statistik fremkommet med en ny statistik til andet brug, der anerkender, at den faktiske udstødning er på en lille million. Kommunistisk Politik har tidligere påvist, at antallet ligger på mellem 900.000 og en million. Tidligere folketingsmedlem for Enhedslisten og økonom Frank Aen har analyseret sig frem til et omfang på 820.000 til 900.000.

Differencen på små 200.000 og 900.000 skyldes, at der i de officielle statistikker ikke medregnes personer på anden overførselsindkomst end dagpenge. Hermed udelades kontant-hjælpsmodtagere, revalidender, førtidspensionister, efterlønsmodtagere osv.

Når Danmarks Statistik nu alligevel fremkommer med mere reelle tal, så betyder det ikke, at de officielle arbejdsløshedsstatistikker vil blive

ændret. Det er for at tjene et helt andet og reaktionært formål, nemlig at bevise, at en halv million slet ikke ønsker at komme i arbejde:

- Blot 147.000 ud af 656.000 arbejdsløse i alderen 30-66 ønsker at komme i arbejde, oplyser DS, som om der er noget alarmerende i dette.

Med lidt logisk tænkning udtrykker statistikken jo blot, at der er rigtigt mange, som er blevet nedslidt eller udstødt i en udsigtsløs tilværelse, hvor det er umuligt at vende tilbage, idet arbejdspladserne slet ikke eksisterer.

Politikerne skal nok vide at gøre brug af tallene med en nedgørelse af alle arbejdsløse for øje, hvilket let kan bruges til yderligere indgreb over for overførselsindkomsterne.

-gri

Ny arbejdsmiljøreform

VK-regeringen har med støtte fra Dansk Folkeparti og de Radikale gennemført en ny arbejdsmiljøreform. Konsekvensen bliver blandt andet, at Bedriftssundhedstjenesten (BST) undergraves med efterfølgende ringere arbejdsmiljø til følge. I løbet af de næste syv år aflægges samtlige virksomheder et besøg af Arbejdstilsynet, hvorefter de "gode" virksomheder ikke længere er påkrævet at opretholde deres BST.

SiD kalder forslaget for "et knæfald for arbejdsgiverne" og vurderer, at reformen kun holder regeringens levetid ud.

K: Væk med fradragsretten

Pia Christmas Møller, politisk ordfører for de konservative, vil reducere fradragsretten for lønmodtagere, der er medlem af en fagforening. De konservative vil reducere retten til et generelt fradrag på 500 kroner. Det fælles grundfradrag betragtes af fagbevægelsen som en afgørende svækkelse, der har til formål at undergrave antallet af medlemmer.

Hvorvidt forslaget vil blive realiseret, eller om det er endnu en metode til at profilere de konservative i en stadig mere handlingslammet og splittet regering, vides endnu ikke.

Dansk Byggeri i krise

Dansk Byggeri er bestemt ikke enig med statsministeren i, at opsvinget er lige om hjørnet. Den for dansk økonomi så afgørende sektor vurderer i en nyligt offentliggjort konjunktur-analyse tværtimod, at nedgangen i aktiviteterne fortsætter ikke bare i år, men også næste år. Organisationen forventer, at yderligere 10.000 ansatte vil miste deres arbejde inden for sektoren alene i år.

Imens fortsætter politikerne på Christiansborg med at ignorere landets mange boligsøgende, idet det for sektoren kun er lukrativt at bygge erhvervslokaler og ekstremt dyre lejligheder, der er forbeholdt de rige.

Tørklædeforbud:
Del og hersk-politik
Af Henning Paaske Jensen

En hovedbeklædning får i hele Europa pludselig megen større opmærksomhed, end denne religiøse og kulturelt betingede beklædning fortjener.

Hvorfor den store opmærksomhed?
 Noget stikker under!

Som kommunist og ateist er jeg modstander af religion og dermed af alle deres symboler. Vil på lang sigt arbejde for at gøre disse personlige religiøse holdninger og symboler til kapitalismens overleveringer.

Det gøres ved først og fremmest her og nu og arbejde for arbejderklassens enhed og udvikling imod kapitalismen uanset hudfarve og religion. En aktuell lovgivning imod tørklæder understøtter næppe denne enhed og kamp, tværtimod.

Det er jo ikke den progressive bølge med krav om oplysning, uddannelse, afvisning af enhver form for religiøs påvirkning, der tegner billedet.

Tværtimod står kampen for at holde fast i de opnåede positioner, som f.eks. retten til at undervise i Darwins udviklingslære. Det er sat under pres i denne sorte tid med opstilling af kampen mellem "fremskridtets kristne religiøsitet" og "den tilbagestående religiøsitet, især islam". De er også ved at "finde ud

af", at videnskaben skal forbindes med noget religiøst for at være "komplet".

Billedet er for mig at se tegnet af det store opgør, det, som Bush uforvarende kom til at kalde *det store korstog mod muslimerne*. Muslimer, der i dag, på samme måde som jøder og jødedommen tidligere blev det, bliver gjort til prygelknabe i imperialismens del og hersk-ramme. Et led i imperialismens generalangreb på arbejderklassen og folkene i verden.

De, der kraftigst artikulerer imod muslimerne, herunder deres hovedbeklædning i Europa, er de højreradikale folk som Le Pen, Haider og Pia Kjærsgård efterfulgt i forskellig udstrækning af de "pæne" borgerlige og borgerligt-socialdemokratiske kræfter i Europa.

I Danmark er der indført en flygtninge- og indvanderlovlovning der strider imod menneskerettighederne.

Under dække af forsvar for demokrati og danskhed gennemføres der lovgivning imod flygtninge og indvandrere og ikke mindst muslimer.

I dag kan staten i Danmark blande sig i, om et ungt par kan giftes og bosætte sig i Danmark, hvis det er et "blandet" ægteskab.

Den lovgivning, som indføres i Europa over for flygtninge og indvandrere, er en politik, som i lang tid har haft sin offentlige næring især fra de højreradikale kræfter i Europa.

I unionstraktaten er der kræfter i Europa, der ønsker kristendommen fremhævet som det grundlag, EU må bygge på.

Spørgsmålet om muslimernes tørklæder har været til debat i Danmark i en længere periode.

På en skole i Odense nægtede en højreradikal lærer f.eks. at undervise et barn med tørklæde. Denne racist blev tvunget til at forlade skolen.

Der har også været en tørklædesag, hvor en pige fik ret i, at hun havde ret til at bære sin hovedbeklædning i Føtex.

År efter er denne sag nu endt med sejr til Føtex.

I Frankrig har de højreradikale som Le Pen, der tidligere har stillet spørgsmål ved kz-lejrene, ført an i krigen mod muslimerne og kravet om fjernelse af tørklæder fra offentlige skoler.

Ja, i Danmark har vi hørt en indvandrer kvinde, som kalder sig progressiv, stille sig frem i tv og gå ind for indførelse af forbud imod overhovedet at

Et af den amerikanske krigspræsident Bushs budskaber i hans 'State of the Union'-tale i januar var til ungdommen: Det var, at der skal føres krig og dyrkes seksuel afholdenhed.

- *Vi vil fordoble de føderale tilskud til afholdenhedsprogrammer, så skolerne kan undervise i denne kendsgerning om livet: Afholdenhed for unge mennesker er den eneste sikre måde at undgå seksuelt overførte sygdomme.*

Den danske regering fandt straks anledning til at vise, at den har fanget signa-

I Danmark som i USA:
Krig og nul sex

let fra Washington.

Sundhedsminister Lars Løkke Rasmussen tilbagekaldte 60.000 sexoplysende cd-rom'er til en halv million kr.

Indremissionske kræfter klagede over, at den indeholdt oplysninger om dyresex og urinsex.

Løkke Rasmussen var enig: Det ligger uden for hans grænser. Og derfor skal danske skolebørn ikke have noget at vide om det.

Som i Victoriatidens England eller nutidens USA skal man lade, som om livets kendsgerninger ikke er der.

Problemet er bare, at de melder sig. Langt det største antal sider på internettet er sex og pornografi. Der svælges

også i urin- og dyresex.

Hvad enten Løkke Rasmussen vil det eller ej, stifter skoleungdommen bekendtskab med disse foreteelser.

Bare rimelig moderne sexualoplysning kan ikke lukke øjnene for det.

Enhedslistens uddannelsespolitiske ordfører Pernille Rosenkrantz-Theil konstaterer:

- *Derfor er det vigtigt, at der findes oplysningsmateriale, som kan give svar på de spørgsmål, der dukker op. At ville tie seksuelle lyster eller retninger ihjel, fordi Indre Mission finder dem anstødelige, hjælper ikke de unge. Tværtimod kan en tabubelægning være med til, at*

bære sådan muslimsk beklædning.

Det borgerlige Frankrig har nu fundet en formel for at forsætte presset imod muslimerne som gruppe. Lægger ikke skjul på, at den lov, man nu ser ud til at ville indføre i Frankrig, først og fremmest er rettet mod muslimer.

Man har som alibi taget andre religiøse symboler med såsom jødekalotten, turbaner og store kors og lægger også op til, at forbud mod bestemt skægbeklædning kan komme på tale.

Men det er ikke forsvaret af demokratiske rettigheder, der præger samfundene i imperialismens offensiv, tværtimod er det generalangreb på sociale goder og fjernelse af retssikkerheden gennem indførelse af terrorlovgivning.

I Danmark er der overhovedet ikke tale om at sikre statens adskillelse fra religiøsitet, i Danmark den kristne kirke. Det kaldes den danske kulturarv, som skal bevares og fortsætte med at gå i arv til kommende generationer.

I stedet for at opbygge den arbejdende befolknings fælles kamp mod kapitalen uanset religiøsitet vil en sådan lovgivning imod tørklæder være udtryk for en del og hersk-politik, der undergraver enhedsfronten og integrationen. Indførelse af sådanne forbud vil blot understøtte oprettelsen af endnu flere private religiøse skoler og hæmme integrationen.

de unge får svært ved at finde deres egen seksualitet, og at de ikke hverken kender deres egne eller andres grænser.

Det er så sandt, som det er sagt. Regeringen leger sexpoliti.

Også her som et ekko af George W. Bush: *'Afholdenhed er en dyd.'*

Indenrigsministerens selvbestaltede rolle som sexpolitichef har udløst omfattende protester – ikke mindst fra skoleeleverne og deres organisationer, som har uddelt gratis piratkopier af den forbudte cd.

Den er selvfølgelig også blevet et gigantisk hit på internettet.

Vil man se, hvad Løkke Rasmussen ikke synes, man skal se, kan det ske bl.a. på Enhedslistens netside:

www.enhedslisten.dk/cd.asp.

- Så bli'r det alvor

Efter ni måneders arbejdsløshed er jeg tæt på at have opbrugt min kvote for frivillig arbejdssøgning. Jeg hører til blandt en lille million voksne af arbejdsmarkedet udstødte, men i den absolutte top. Jeg er dagpengeberettiget med retten til at søge alle de stillinger, jeg har lyst til. Det er blevet til ikke så få endda, men med det samme identiske "Klods-Hans"-resultat: Dur ikke – væk.

Om et par måneder påbegyndes min "nedtrapping" på de udstødtes stige: Så træder tvangsaktiveringen i kraft. De næste tre år kan jeg sole mig i at pudse gelændere på S-togsstationer med dagpengene som fast "hyre". Derefter hedder det kontanthjælp, hvilket for mit vedkommende betyder forsørgelse af min kæreste og bofælle.

Med tvangsaktiveringen om hjørnet havde Arbejdsformidlingen indkaldt mig til møde med det udtrykkelige skriftlige formål:

"... at tilrettelægge et individuelt kontaktforløb for dig, d.v.s. en række fastlagte kontakter mellem dig og AF, hvori der kan indgå forskellige aktiviteter og tilbud."

Med nettet fuld af mine afslag og sindet fyldt med forslag om videreuddannelse mødte jeg autoritetstro frem på rette tid og sted. Det første jeg studsede over, var ikke så meget, at jeg ikke skulle til samtale med vedkommende, der havde henvendt sig skriftligt, men med en "herre", der ikke fandt det umagen værd at præsentere sig, da jeg havde givet hånd og navn.

- Ifølge mine oplysninger fra din akasse har du været arbejdsløs i et år den 24. marts, fastslog han.

- Men i mellemtiden har jeg haft en uges arbejde, hvorfor datoen burde være forrykket, indskød jeg naivt.

- Det er også lige meget, fastslog min jævnaldrende sagsbehandler. - Har du gjort dig nogle tanker om fremtiden? spurgte han mistroisk.

Så er det nu, tænkte jeg. Min hjemmeforbereelse var jo i orden, så jeg bragte straks forskellige forslag på

om videreuddannelse. På hans ansigtstræk kunne jeg aflæse en vis træthed, selvom det var tidlig formiddag:

- Folketinget vedtog forrige år en reform kaldet "Flere i arbejde", hvilket de mener meget bogstaveligt. Det betyder, at de arbejdsløse skal i arbejde. Ikke i uddannelse. Der er simpelthen ikke sat penge af til uddannelse. I bedste fald vil vi skønne, om der er midler, hvis du får et skriftligt tilsagn fra en arbejdsgiver om job efter et par ugers videreuddannelse.

Dér strandede mine hjemmeforbereelser.

Sagsbehandleren havde vundet overtaget. Jeg rummede ikke flere fremstød, men det gjorde "min" sagsbehandler:

- Nu aftaler vi, at du fortsætter med at søge arbejde. Derudover skal du henvende dig til "Karriererecenteret" med henblik på uddybning af dine muligheder, ligesom du kan henvende dig til vores "frontgruppe" i AF, som vil stille dig forrest i køen.

Efter ni måneders arbejdsløshed blev jeg informeret om, at hvis jeg var specielt interesseret i et arbejde, kunne jeg have henvendt mig til en "frontgruppe", der gjorde en særlig indsats.

- Det burde du ha' fået at vide med det samme, fastslog den unavgjivne.

Sagsbehandleren var nu i sit "es":

- Og så stiller vi dig til møde her om tre måneder, hvis du ikke har fundet et arbejde. Så bli'r det straks mere alvorligt, fastslog han med et smil på læben, der dårligt kunne tolkes som andet end en lille selvtilfredsstillelse - Jeg ser da frem til, at vi senest på det tidspunkt finder en arbejdsplads til mig. Det er da ikke det alvorligste, der er hændt mig, eftersom det er det, jeg er interesseret i, svarede jeg. Bemærkningen fremkaldte nogle ansigtsrynker hos ham, jeg ikke tidligere havde observeret.

På vej ud af AF ræsonnerede jeg, at det under alle omstændigheder var behandleren, der havde fat i den lange ende.

Reno

EU undergraver protesten mod muren

EU søger at forhindre en udmøntning af en klar beslutning i FNs generalforsamling – og stoppe Den Internationale Domstol.

FNs generalforsamling vedtog den 9. december 2003, at den internationale domstol i Haag skulle behandle og tage stilling til lovligheden af den mur, som Israel opfører på besat territorium. Rets sagen forventes at starte i dag. Den proces prøver de 15 EU-lande nu at sætte en stopper for. Landene har sendt et brev til Den Internationale Domstol, hvor i de aktivt opfordrer domstolen til at afvise en realitetsbehandling af Israels mur på Vestbredden.

- Det er uacceptabelt og undergravende for FNs autoritet, at EU søger at forhin-

dre en udmøntning af en klar beslutning i FNs generalforsamling. Det strider imod, hvad der normalt har været Danmarks udenrigspolitik og er endnu et eksempel på, at EU forsøger at undergrave FNs autoritet, udtaler Ditte Staun, som er spidskandidat for Folkebevægelsen mod EU ved EU-valget 13. juni.

- EUs forsøg på at blive en udenrigspolitisk kæmpe er ofte mere til skade end gavn. Det så vi i Kroatien, det så vi i Vestsahara, og nu ser vi det også i forhold til en af verdens mest betændte konflikter. Det er simpelthen uacceptabelt. Danmark bør ikke føre en EU-politik der skader FNs autoritet og muligheden for at styrke freden i Mellemøsten. Derfor Danmark træde helt ud af det udenrigspolitiske del af EU, siger Ditte Staun.

USAs rådne mur i Korea

I 1977 opførte USA sin egen 'Berlin-mur': i Korea. Den blev bygget langs den 'demilitariserede zone' der adskiller Nord- og Sydkorea. Hensigten var at isolere Nordkorea og cementere delingen af landet.

Den amerikanske besættelsesmagt i Sydkorea er gået meget stille med dørene om eksistensen af denne rådne mur. Betalte amerikanske journalister og sydkoreanske embedsmænd hævder tilmed at den ikke eksisterer, men er opfundet af nordkoreansk propaganda!

Men den er meget virkelig - og Nordkorea har hele vejen igennem forlangt den brudt ned som et led i en genforenings- og forsoningsproces.

Rådne m

ure falder

Berlinmuren i 70'erne

Lille soldat

Tekst og musik: Thomas Koppel

på skrænten lå soldaten
 en morgen i april
 og på hans kind en rose
 i hjertet et projektil
 men det var så længe siden
 og alting næsten glemt
 nu hvirvler trommestikkerne igen
 så bittert velbekendt
lille soldat, så gi' mig dog din rose
lille soldat, så gi' mig dit gevær

det er den sorte rytter
 på sin knokkelhest af jern
 og dens hæse vrinsken
 gi'r genlyd nær og fjern
 det' de stores sang om frihed
 så betændt og fyldt med svig
 med sit slæb af rusten pigtråd
 og små soldaters skrig
lille soldat, så gi' mig dog din rose
lille soldat, så gi' mig dit gevær

det' de stores sang om frihed
 den gamle melodi
 det ny Europas hymne er
 de små soldaters skrig
lille soldat, så gi' mig dog din rose
lille soldat, så gi' mig dit gevær

jorden brænder
 skønt solen stråler klart
 hvor trommen slår for frihed
 står pengemænd parat
 rådne mure falder
 men løgnene består
 på skrænten lyser roserne
 mens trommestikkerne de går
lille soldat, så gi' mig dog din rose
lille soldat, så gi' mig dit gevær

Savage Rose:
 Gadens Dronning 1990

Apartheidmuren skærer Palæstinensiske landsbyer midt over.
 Her er det familien Amaer der har fået en mur i baghaven.
 Øverst: Sønnen Yschak ser over på det der engang var hans landsby.

Det amerikanske baseimperium

af Chalmers Johnson

*USA ønsker hegemoni -
overherredømme over alle
lande og hele kloden.*

*De amerikanske
militærbaser udgør ryggraden
i det udstrakte imperium, der
udvider og udvider sig - på
trods af stærk modstand*

Til forskel fra andre befolkninger er de fleste amerikanere ikke klar over – eller ønsker ikke at indse – at de Forenede Stater dominerer verden i kraft af sin militære magt. Som følge af regeringens hemmeligholdelse er vore borgere ofte uvidende om den kendsgerning, at vore garnisoner omspænder kloden.

Dette enorme netværk af amerikanske baser på alle kontinenter undtagen Antarktis udgør en ny form for imperium, et imperium af baser med sin egen geografi, der ikke skal forventes at være på timeplanen i nogen geografiklasse i gymnasiet. Uden at fatte denne verdensomspændende baseverdens dimensioner kan man end ikke begynde at forstå vore imperialistiske aspirations omfang og karakter eller den grad, i hvilken en ny slags imperialism underminerer vor konstitutionelle orden.

Vort militær udstationerer godt over en halv million soldater, spioner, teknikere, lærere, underleverandører og civile kontraktthavere i andre nationer. Med det formål at dominere verdens oceaner og have skaber vi omkring tretten kampklare flådeenheder, opbygget omkring hangarskibe, hvis navne opsummerer vor krigeriske arv: *Kitty Hawk, Constellation, Enterprise, John F. Kennedy, Nimitz, Dwight D. Eisenhower, Carl Vinson, Theodore Roosevelt, Abraham Lincoln, George Washington, John C. Stennis, Harry S. Truman og Ronald Reagan*. Vi opretholder utallige hemmelige baser uden for vort territorium til at overvåge, hvad verdens befolkning, inklusive vore egne borgere, siger, faxer eller e-mailer til hinanden.

Vore installationer i udlandet bringer

Det amerikanske hangarskib Kitty Hawk. Hangarskibene er centrale i den amerikanske globale angrebsstrategi.

profitter til civile industrier, der formgiver og fabrikkerer våben til de væbnede styrker eller, ligesom den velkendte Kellogg, Brown&Root-koncern (en underafdeling af Halliburton Corporation i Houston), kontraherer om at for at bygge og opretholde vore udstrakte forposter. En af sådanne kontraktthaveres opgaver er at holde uniformerede medlemmer af imperiet indkvarteret i komfortable omstændigheder, velfordrede, underholdt og forsynet med økonomisk overkommelige feriefaciliteter.

Hele sektorer af den amerikanske økonomi er kommet til at være afhængige af militæret i deres salg. Mod slutningen af vor anden krig i Irak erhvervede forsvarsministeriet sig f.eks. en ekstra ration af krydsermissiler og pansergennembrydende tankprojektiler med forarmet uran, og det erhvervede sig også 273.000 flasker creme til kunstig solbrændthed, næsten det tredobbelte af dets 1999-ordre og utvivlsomt en superordre for leverandøren, Contron Supply Company i Tulsa, Oklahoma, og dets underleverandør, Sun Fun Products i Daytona Beach, Florida.

Mindst syv hundrede udenlandske baser

Det er ikke let at vurdere størrelsen eller den nøjagtige værdi af vort baseimperium. Officielle opgørelser over disse emner er vildledende, om end instrukti-

ve. Ifølge forsvarsministeriets årlige "Base Structure Report" for skatteåret 2003, der opregner udenlandske og indenlandske militære installationer, ejer eller lejer Pentagon aktuelt 702 oversøiske baser i omkring 130 lande og har yderligere 6.000 baser i de Forenede Stater og dets territorier. Bureaukrater i Pentagon skønner, at det ville kræve mindst 113,2 mia. dollars at erstatte bare de udenlandske baser – bestemt et alt for lavt tal, men stadig større end de fleste af disse landes bruttonationalprodukt – og skønnet 591.519.8 mio. at erstatte dem alle sammen. Den militære overkommando udstationerer et uniformeret personale i et antal på ca. 253.288 personer, plus et tilsvarende antal underleverandører og forsvarsministerielle civile funktionærer, og beskæftiger yderligere 44.446 lokalt hyrede udlændinge. Pentagon hævder, at disse baser omfatter 44.870 barakker, hangarer, hospitaler og andre bygninger, som det ejer, og at det yderligere leaser 4.844.

Disse tal dækker, selvom de er forbløffende store, end ikke en brøkdel af de faktiske baser, vi beslaglægger globalt. *Base Status Report 2003* unnlader at nævne f.eks. nogen som helst garnisoner i Kosovo, selvom dette er placeringen af den enorme Camp Bondsteel-base, der blev bygget i 1999 og vedligeholdt lige siden af Kellogg, Brown&Root. Rapporten udelader på lignende vis baser i

Afghanistan, Irak, Israel, Kuwait, Kirgisistan, Qatar og Usbekistan, selvom det amerikanske militær har etableret kolossale basestrukturer over hele den såkaldte 'ustabilitetsbue' i de to og et halvt år siden 11/9.

For Okinawa – Japans sydligste ø, der har været en amerikansk koloni i de sidste 58 år – opregner rapporten for at tilsløre kendgerningerne kun en marinebase, Camp Butler, hvor Okinawa i virkeligheden er vært for ti marinebaser, inklusive Marine Corps Air Station Futenma, der omfatter 1.186 acres i midten af denne middelstore ø's næststørste by (Manhattans Central Park er til sammenligning kun på 843 acres.) Pentagon undlader på lignende vis at registrere alle de 5 mia. dollars dyre spion- og militære installationer i England, der længe har været bekvemt skjult som Royal Air Force-baser.

Hvis der var en ærlig optælling, ville vort militære imperiums nuværende størrelse formentlig være over 1.000 forskellige baser i andre folks lande, men ingen – formentlig ikke engang Pentagon – kender det nøjagtige antal sikkert, selvom det har været klart stigende i de senere år.

For dem, der bemander dem, er disse baser ikke ubehagelige steder at leve og arbejde i. Militærtjeneste i dag, som er frivillig, tåler ikke sammenligning med en soldats pligter under 2. verdenskrig eller under Korea- eller Vietnamkrigen.

Det meste rutinearbejde som vask, køkkenarbejde, postbesørgelse og latrinrensning er udliciteret til private militærfirmaer som Kellogg, Brown&Root, DynCorp og Vinnell Corporation.

En god tredjedel af de summer, der indtil for nylig blev bevilliget til krigen i Irak (ca. 30 mia. dollars), går f.eks. til private amerikanske firmaer for lige præcis den slags tjenesteydelser.

Hvor det er muligt, gøres alt for at få den daglige tilværelse til at se ud som en Hollywood-version af livet derhjemme. Ifølge Washington Post serverer tjenerne i hvide skjorter og sorte bukser og sorte *butterflies* middag for den 82. luftbårne division i deres massivt beskyttede indkvartering, og den første *Burger King* er allerede åbnet inden for den enorme militærbase, vi har etableret ved Bagdads internationale lufthavn.

Der er vedholdende protester mod de amerikanske baser på Okinawa

Nogle af disse baser er så gigantiske, at de nødvendiggør op til hele ni interne busruter til soldater og civile kontrakt-havere for at komme rundt inden for jordvoldene og pigtrådsindhegningerne. Det er tilfældet i Camp Anaconda, hovedkvarter for 3rd Brigade - 4th Division, hvis job det er at politiovervåge omkring 1.500 kvadratmil i Irak nord for Bagdad, fra Samarra til Taji.

Anaconda dækker 25 kvadratkilometer og vil i sidste ende indkvartere helt op til 20.000 tropper. Til trods for omfattende sikkerhedsforanstaltninger har basen ofte været udsat for mortarangreb, blandt andet den 4. juli 2003 - netop som Arnold Schwarzenegger underholdt vore sårede på det lokale felthospital.

Militæret foretrækker baser, der ligner små fundamentalistiske byer i bibelbæltet hellere end de store befolkningscentre i USA. Selvom der f.eks. bor mere end 100.000 kvinder på vore oversøiske baser – inklusive kvinder i tjenesten, ægtefæller og slægtninge til militærpersonalet – er det forbudt at få abort på et lokalt militærhospital.

Eftersom der er omkring 14.000 seksuelle overgreb eller forsøg på seksuelle overgreb hvert år i militæret, så må kvinder (indbefattet kvinder der gør tjeneste, ægtefæller og slægtninge til militært personel), der bliver gravide i udlandet og ønsker abort, intet valg andet end at prøve at få det gjort lokalt, hvilket nødvendigvis hverken er let eller behageligt i Bagdad eller andre dele af vort imperium i disse tider.

Vore væbnede udsendinge lever i en aflukket, selv bærende verden, der betjenes af sit eget flyselskab, Air Mobility Command med dens flåde af langtrækende C-17-Globemasters, C-5-Galaxies, C-141-Starlifters, KC-135-Stratotan-

kers, KC-10-Extenders og C-9-Nightingales, der forbinder vore fjertliggende udposter fra Grønland til Australien.

For generaler og admiraler stiller militæret 71 Learjets, 14 Gulfstream III'ere og 17 Cessna Citation luksusjet-fly til rådighed for at flyve dem til steder som de væbnede styrkers ski- og feriecenter i Garmisch i de bayerske alper eller til en af de 234 militære golfbaner, som Pentagon opretholder over hele verden. Forsvarsminister Donald Rumsfeld flyver rundt i sin egen personlige Boeing 757, der i luftvåbnet går under betegnelsen C-32A.

Vore "fodspor" på jorden

Af alle de meningsløse, men udtryksfulde metaforer, vi kan tillade os i vor sprogbrug, er der ingen, der tåler sammenligning med udtrykket "*fodaftryk*" som betegnelse for vort imperiums militære virkning.

Chefen for den amerikanske forsvarskommando general Richard Myers og seniormedlemmer af Senatets underkomité for militær opbygning som Dianne Feinstein (Demokrat, Californien) er tilsyneladende ude af stand til at afslutte en sætning uden at bruge den.

At afsætte nogle endnu mere imponerende *fodaftryk* er nu blevet en del af den nye retfærdiggørelse af en større udvidelse af vort imperium – og en omgruppering af vore baser og styrker i udlandet, som er blevet annonceret – i kølvandet på vor erobring af Irak.

Den mand, der står i spidsen for dette projekt, er Andy Hoehn, viceforsvarsminister for strategiske anliggender. Han og hans kolleger forventes at lave udkast til planer til realisering af præsident Bushs 'forebyggende' krigsstrategi imod "*slyngelstater*", "*slemme fyre*" og "*folk, der handler ondt*".

De har fastlagt noget, som de kalder "ustabilitets-buen", som siges at løbe fra Andesregionen i Sydamerika (læs: Colombia) gennem Nordafrika og derefter feje tværs over Mellemøsten til Filippinerne og Indonesien.

Dette er selvfølgelig mere eller mindre identisk med det, der tidligere kaldtes den tredje verden – og måske ikke mindre afgørende: den dækker verdens vigtigste oliereserver.

Hoehn indrømmer: "*Hvis man projicerer vore fodaftryk hen over denne*

bue, er det klart, at vi ikke er særlig velplacerede til at håndtere de problemer, som vi nu kommer til at stå over for."

Der var engang, hvor man kunne følge udbredelsen af imperialismen ved at tælle kolonierne. Amerikas version af kolonien er militærbasen. Ved at følge den skiftende politik i forbindelse med global baseoprettelse kan man lære meget om vor stadig større imperiale stilling og den militarisme, der udspringer af den.

Militarisme og imperialismen er siamesiske tvillinger, der er sammenvokset ved hoften. Den ene lever af den anden. De er i forvejen yderst avancerede i vort land og er begge på randen af et kvantespring, som næsten med sikkerhed vil udstrække vort militær ud over dets kapacitet, medføre skattemæssig insolvens og sandsynligvis påføre vore republikanske institutioner dødelig skade.

Den eneste måde, dette diskuteres på i vore medier, er via beretninger om højst mystiske hemmelige planer om ændringer i basepolitik og udstationering af tropper i udlandet – og disse planer kan, sådan som de beskrives i mediernes, ikke tages for pålydende.

Søværns-generalen Mastin Robeson, som er chef for 1.800 af vores tropper, der besætter den gamle franske fremmedlegions base på Camp Lemonnier i Djibouti ved indsejlingen til det Røde Hav, hævder, at vi for at kunne iværksætte "forebyggende krig" må forlange "global tilstedeværelse", hvormed han mener, at vi må sikre os hegemoni over ethvert sted, der ikke allerede er underlagt os. Ifølge det højreorienterede *American Enterprise Institute* går ideen ud på at skabe et "globalt kavaleri", der kan ride ind fra "grænsefæstningerne" og skyde de "slemme fyre" sønder og sammen, så snart vi får efterretning om dem.

"Springbrædter" i Australien, Rumænien, Mali, Algeriet ...

Med henblik på at placere vore styrker nær ved alle "hot spots" eller farlige områder i denne nyligt opdagede ustabilitetens bue har Pentagon foreslået – og dette kaldes sædvanligvis "omgruppering" – mange nye baser, inklusive

Aktiv modstand i Irak: Bombe mod rekrutteringscenter

mindst fire og måske hele seks permanente baser i Irak.

Nogle af disse er allerede under opbygning ved Bagdads internationale lufthavn, Tallil-flybasen nær ved Nasariyah, i den vestlige ørken nær ved den syriske grænse og ved Bashur-flyvepladsen i den nordlige kurdiske region. (Dette medregner ikke den tidligere nævnte base Anaconda, der nu kaldes en "operativ base", selvom den meget vel kan blive permanent med tiden).

Desuden planlægger vi at holde hele den nordlige fjerdedel af Kuwait under vor kontrol – 1.600 kvadratmiles ud af Kuwaits 6.900 kvadratmiles – som vi nu bruger til at genforsyne vore irakiske legioner og som et sted, hvor bureaukraterne fra den såkaldte Grønne Zone kan slappe af.

Andre lande, der nævnes som placeringer af, hvad Colin Powell kalder vor nye "basefamilie", inkluderer de forarmede områder af det "nye" Europa: Rumænien, Polen og Bulgarien. I Asien: Pakistan (hvor vi allerede har fire baser), Indien, Australien, Singapore, Malaysia, Filippinerne og endog (hvor utroligt det end lyder) i Vietnam. I Nordafrika: Marokko, Tunesien og særlig i Algeriet (arnestedet for slagtingen af omkring 100.000 civile siden 1992, da militæret tog magten for at kvæle et valg, bakket op af vort land og Frankrig), og i Vest Afrika: Senegal, Ghana, Mali og Sierra Leone (selvom det har været plaget af borgerkrig siden 1991).

Modellerne for alle disse nye installationer er ifølge Pentagonkilder den kæde af baser, som vi har bygget rundt

om den Persiske Golf i de sidste to årtier i så antidemokratiske autokratier som Bahrain, Kuwait, Qatar, Oman og De Arabiske Emirater.

De fleste af disse nye baser vil være, hvad militæret med et metaforskit kalder "åkandblade" (lily pads), over hvilke vor tropper vil kunne springe som mange velbevæbnede frøer hjemme, vore tilbageværende NATO-baser eller baser hos den lydige japanske og britiske satellit.

For at begrænse udgifterne i forbindelse med en sådan ekspansion lækker Pentagon planer om at lukke mange af de enorme militære installationer fra den kolde krig i Tyskland, Sydkorea og måske Okinawa som del af forsvarsmminister Rumsfelds "rationalisering" af vore væbnede styrker.

I kølvandet på den militære sejr i Irak har USA allerede trukket næsten alle sine styrker ud af Saudi-Arabien og Tyrkiet - til dels som en måde at afstraffe dem på for ikke at have støttet krigen tilstrækkeligt. Man ønsker at gøre noget tilsvarende i forhold til Sydkorea, der måske er det mest antiamerikanske demokrati på jorden i dag, hvilket ville frigøre den 2. infanteridivision i den demilitariserede zone ved Nordkorea til mulig udstationering i Irak, hvor vore styrker er stærkt overanstrengte .

Uddrag af artiklen 'The American Empire of Bases' publiceret af TomDispatch.com 15. januar 2004. Oversat af Hans Pendrup m.fl. for Stop Terrorkrigen.

Kommunistisk strategi – et udviklingsforløb

Af Henning Påske Jensen

Som aktiv i den kommunistiske bevægelse siden slutningen af 60'erne (med ved stiftelsen af DKP/ML, i dag medlem af APK), vil jeg her prøve at ridse nogle hovedlinjer i et langt uafsluttet udviklingsforløb op, som faktisk ikke ophører, før der gennemføres en socialistisk revolution i Danmark.

Det er en 'strategi', som blev udviklet for at gøre op med den internationale kommunistiske bevægelses revolutionære strategi fra Komintern-tiden og på trods af de revolutionære erfaringer gennem det 20. århundrede.

Ikke et eneste sted har 'den antimonopolistiske strategi' banet vejen for socialisme. Hvor den har været realiseret – som i Chile under Allende – førte den til nederlag.

3. I Danmark udviklede Aksel Larsen og SF sin egen variant af denne linje, mens DKP antog den revisionistiske platform fra SUKP's 20. kongres. Den udkrystalliseredes i DKP's program fra 1976. 60'ernes og 70'ernes ml-bevægelse havde som mål at opbygge et revolutionært kommunistisk parti og kritiserede DKP for at være blevet et reformistisk parti. Det samme gjorde Carl Madsen og andre i DKP. Carl Madsen kaldte det meget rammende 'et rødleret socialdemokrati'.

4. Da DKP/ML blev stiftet i 1978, var det resultatet af 10 års kamp for at udvikle en antirevisionistisk, revolutionær strategi og platform og for at gen-

skabe et revolutionært kommunistisk parti i Danmark.

DKP/ML betragtede Sovjetunionen som en (social)imperialistisk supermagt på linje med USA. Det anså det for givet, at den revisionistiske kontrarevolution i Sovjetunionen, østlandene og Kina ville føre til fuldstændig genoprettelse af kapitalismen i disse lande.

5. I forbindelse med 'Murens fald' (1989) og Sovjetunionens opløsning (1991) og den fuldstændige udslettelse af socialismen i Europa (indbefattet det indtil da socialistiske Albanien) gik de prosovjetiske partier – også DKP – i spåner.

Dagbladet Land & Folk blev lukket, ungdomsorganisationen DKU nedlagt. Partiet DKP spaltedes i en række fraktioner. Den sidste partiformand hoppede over i Enhedslisten (der var blevet dannet som en parlamentarisk front for især Venstresocialisterne og DKP, efter at de begge forgæves i en årrække havde forsøgt at komme i folketinget). Han hoppede derpå videre til SF.

Enhedslisten omfavnede Gorbatsjov og hans glasnost og perestrojka, der var overgangsleddet til den efterfølgende råkapitalisme.

6. Disse udviklinger kom ikke bag på det daværende DKP/ML. I denne situation af opløsning, hvor propagandaen om socialismens fallit (som ikke var socialismens, men revisionismens fallit) gjorde sin virkning på hele venstrefløjen, tog partiet en række initiativer for at imødegå den almindelige højregalop. Deriblandt var parolen om 'skabelse af ét stærkt kommunistisk parti på

Diskussionen om kommunistisk strategi drejer sig ikke om, hvorvidt der kan være uenigheder i et parti eller ej.

Den drejer sig lige nu om, at to erklærede kommunistiske organisationer – DKP/ML og KPID – er ved at slå sig sammen på DKP's gamle grundlag, det antimonopolistiske demokrati. Ved folketingsvalg har de begge støttet Enhedslisten. DKP/ML siden linjeskiftet i 1997, KPID længere endnu. Nu vil de forsøge med en selvstændig opstilling og er begyndt at lægge luft til Enhedslisten.

Det er vigtigt at forstå, hvad der foregår, og hvem der er på banen. Ikke bare for at fatte historien eller dens detaljer, men for at vurdere betydningen af det, der sker lige nu.

1. Sammenlægningen af DKP/ML og KPID sælges som 'samling af kommunisterne' eller som 'samling af den kommunistiske bevægelse'. Det er det ikke. Det er den snævrere mulige organisatoriske sammenslutning af to småpartier.

2. Det foregår på grundlag af det 'antimonopolistiske demokrati', som var en 'strategi' for 'fredelig overgang' til socialismen, de prosovjetiske partier udviklede efter SUKP's 20. kongres (1956). Denne 'strategi', som adskiller kampen mod monopolerne fra kampen mod deres stat, lader, som om man kan tæmme og bekæmpe monopolerne ved hjælp af deres stat og forvandle denne stat til en progressiv organisme ved hjælp af et folketingsflertal, uden revolution.

DKP/MLs 1. maj optog gennem København 1981

marxismen-leninismens grund', bl.a. gennem et kritisk opgør med den pro-sovjetiske linje, som DKP havde fulgt med katastrofalt resultat. Der var diskussionen om et program for et socialistisk Danmark, der blev rejst på et tidspunkt, hvor alle andre dårlig nok turde udtale ordet. Der var praktiske initiativer til at samle de revolutionære kræfter. Rød Ungdom var ét af dem.

7. Før Sovjetunionens kollaps havde Preben Møller Hansens Fælles Kurs udskilt sig fra DKP. I de første år påstod han og hans parti, at det var et revolutionært parti, der fortsatte Carl Madsens kamp mod DKP's degeneration. Det blev ret hurtigt afsløret som et fejlskud, som en klam fidus. Kommunistisk Forum, som bestod af kernen af tilhængerne af 76-programmet (der forsvarede Leonid Brezjnevs Sovjetunion i tykt og tyndt) havde skilt sig ud fra DKP i protest mod gorbatjovismen og Ole Sohn-linjen.

Det ville genoprette 70'ernes DKP

og fastholde partiets valgliste K –og protesterede mod DKP's indgang i Enhedslisten.

Det afviste at gå ind i en proces for samling af de kommunistiske kræfter på marxistisk-leninistisk grundlag, afviste et opgør med strategien for det antimonopolistiske demokrati og har frem til i dag ikke leveret hverken en selvkritisk analyse af DKP i 60'erne og 70'erne eller noget, der bare ligner en analyse af årsagerne til Sovjetunionens opløsning, som KPiD betragter som identisk med 'socialismens fald'.

De KPiD'ere, som f.eks. i distrikt Fyn, gik ind for samling på marxistisk-leninistisk grundlag, blev ekskluderet/sprængt ud i 1997.

8. DKP/ML'eren Karen Sunds' artikel 'Et politisk blindspor' fra 1993 er fra dette tidspunkt (genoptrykt som dokumentation i Kommunistisk Politik 4/04). DKP/ML havde på sin 5. kongres i januar 1991 vedtaget et principprogram, der tog højde for den ny situation, der udvi-

klede sig med 'den ny verdensorden', hvor Sovjetunionen blev tilintetgjort som USA's supermagtskonkurrent.

Her hed det:

"Den moderne revisionisme er nært forbundet med den kontrarevolutionære udvikling i de tidligere socialistiske lande og med en lang række kommunistiske partiers forvandling til borgerlige arbejderpartier. I socialistisk forklædning baner den vej for kapitalismens genoprettelse eller afledning af revolutionen. Den prædiker fredelig overgang til socialismen, strukturreformer af det kapitalistiske samfund, og søger en mellemvej mellem kapitalisme og socialisme med det formål at bevare det kapitalistiske system".

Den linje, som et flertal i DKP/ML sluttede op bag i 1997 i forbindelse med partikampen, var åbenlyst i strid med dette program. (Det blev da også udskiftet senere).

9. Det fordækte i hele denne affære – der nu har ført til, at det nuværende DKP/ML (Karen Sunds indbefattet) omfavner DKP/KPiD's 'antimonopolistiske demokrati' – er, at Jørgen Petersen, Karen Sunds osv. lige siden har påstået, at de IKKE har skiftet linje, men videreført DKP/ML's gamle linje. For at kunne bilde sig selv og andre dette ind har de opretholdt et skriveforbud i dagbladet Arbejderen for hele den tredjedel af partiet, der blev sprængt ud i 1997.

Det står nu klart for enhver, at det er DKP/ML, som har forladt sine marxistisk-leninistiske positioner og er gået over på DKP/KPiD's.

10. Det har betydning i flere retninger:

For det første, at Jørgen Petersen-Karen Sunds-Søren Becher-gruppen skifter holdning og principper, når det passer dem, og uden at blinke.

Det er nyttigt at vide FOR ALLE.

For det andet, at projekt fælles parti mellem KPiD og DKP/ML er et forsøg på at genskabe det gamle DKP fra 70'erne på et grundlag, der allerede én gang har spillet fallit.

For det tredje, at den valgliste, som det sammensluttede parti vil søge at opstille, ikke vil være det revolutionære alternativ til Enhedslisten, der er brug for, men endnu et politisk vildspor, som vil splitte kampen uden for folketinget endnu mere.

DKU Rød sommer 2004

Sommerlejr 2004
10. - 16. juli på Nordfyn

**Krigsmodstander?
Mod Europas Forenede Stater?
Antifascist?
Så tag på DKUs sommerlejr**

**19. Internationale
Antifascistiske og
Antiimperialistiske
Ungdomstræf**

5. - 15. august i Mexico

*Interesseret i at være med det ene eller
det andet sted - eller begge?*

Kontakt DKU:

dku@dku99.dk - 35 43 49 50

Ved Sønderport 18, 2300 København S

En højrestrømning i partiet banker sig igennem

**Af Klaus Riis, tidligere formand
Partiarbejderen februar 1997**

Hermed offentliggøres et af de centrale dokumenter fra partikampen i DKP/ML i 1997 op til partiets 7. kongres (marts '97). Det er skrevet af partiformanden siden stiftelsen i 1978, Klaus Riis, umiddelbart i forlængelse af et møde i centralkomiteen (CK) 15.-16. februar 1997, hvor hans udkast til CK's virksomhedsberetning til den 7. kongres blev forkastet. Derpå nedlagde han sit hverv som formand. (foto fra 1997)

Det kan være svært at se det politiske indhold i den partikamp, som startede i partiets ledelse, og som nu er blevet en kamp i hele partiet. Det skyldes bl.a., at den højrestrømning, der har banket sig igennem i ledelsen og nu har et flertal i centralkomiteen bag sig, udsender tve-tydige politiske signaler.

Den søger at skjule, at der er tale om et forsøg på at anbringe partiet på en ny platform, der på grundlæggende spørgsmål strider mod den linje, strategi og taktik, som partiet har fulgt igennem hele sin eksistens, og i særdeleshed mod den linje, som blev fastlagt af den 5. og 6. kongres. Endvidere skyldes det, at denne platform endnu ikke er

fuldt udbygget og konsolideret, og at den i realiteten savner støtte i et flertal i partiet, hvis den trådte åbent frem. Derfor kommer alle besværgelserne om, at der selvfølgelig er 'enhed om at opbygge et stærkt kommunistisk parti på marxismen-leninismens grund', at 'partiets linje er uanfægtet' osv.

På grund af denne tvefyldighed hersker der i partiet tvivl om, hvorvidt beretningsteserne som helhed er først godkendt, derpå i deres helhed forkastet af CK, hvorvidt beretningsudkastet blev underkendt af politiske eller "redaktionelle" grunde etc. (*)

En række af de dokumenter og resolutionsforslag, der er udsendt, kan være vanskelige at gennemskue, fordi man på en og samme tid skal postulere linjemæssig kontinuitet, må tage hensyn til modstanden mod den ny partiopfattelse både i ledelsen og partiet som helhed, og samtidig antydningvis fremlægge denne opfattelse.

Hvordan partilinjens forvrænges

Et enkelt eksempel på, hvordan man bærer sig ad med dette:

I kammerat P.s (Jørgen Petersens) debatoplæg "Om kommunistisk samling" (*Kongresekstra 3, jan. '97*) hedder det, at den 5. kongres definerede linjen for samlingsprocessen, og der citeres herfra (i kursiv):

"-En sådan samling må finde sted på marxismen-leninismens grund, på basis af en klar politik for 90'erne og på basis af udviklingen af et mere konkret samarbejde med forskellige revolutionære kræfter."

Direkte derefter fortsætter Jørgen:

"Eller sagt på en anden måde: Samling kræver et tidssvarende kommunistisk program, et handlingsprogram og etablering af aktionsenhed." (Side 3)

Jørgens udlægning er imidlertid ikke korrekt. Samling er ikke et spørgsmål simpelthen om partiogrammer og aktionsenhed. Det altafgørende er den

Dokumentation

ideologiske og politiske samling, samling på marxismen-leninismens grund, på basis af en fælles ideologi og teori, nemlig den videnskabelige socialisme, på basis af den leninistiske partiopfattelse. Jørgen fordrejer dette spørgsmål til et punkt, hvor det ikke eksisterer. Samling bliver hos ham alene et spørgsmål om udarbejdelsen af programmer, som socialismeprogrammerne, og aktionsenhed.

Partiets afgørende forsvar for marxismen-leninismen er pist væk. Det er kun vort parti, der er i stand til at sikre en samling på basis af marxismen-leninismen og den leninistiske partiopfattelse. Det er en af de kampe, partiets ledende rolle i samlingsprocessen forpligter os til at gennemføre. Ellers vil det revisionistiske arvegods fra DKP, som er udbredt i den kommunistiske bevægelse som helhed (som teori og praksis) naturligvis sætte sig igennem.

Det er med sådanne tricks som det her påviste, at højrestrømningen i partiet sætter sig igennem: Man postulerer kontinuitet, men forvrænger partiets linje og åbner for en ny (som Jørgens oplæg yderligere udvikler på samme fordækte og "taktiske" vis).

Skjulte angreb på marxismen-leninismen

Angribes marxismen-leninismen? Ingen tvivl om det!

Alle kammerater i CK sværger til, at de står på marxismen-leninismens grund, at de er tilhængere af en marxistisk-leninistisk partiopfattelse. Men CK-flertallet har lavet sin egen tolkning af den leninistiske partiopfattelse, hvor man udlægger Lenins opfattelse af nødvendigheden af en organisation af professionelle revolutionære på en fejlagtig måde – i stedet for at bevise, at vort parti fastholder Lenins lære.

Alle og enhver kan efterkontrollere Lenins synspunkter ved at læse *Hvad må der gøres?* og andet leninistisk materiale og overbevise sig om, at CK's udlægning er gal.

Højrestrømningen spekulerer i stedet i partiets generelt lave skolingsniveau, det lave teoretiske niveau og den langvarige forsømmelse af den marxistisk-leninistiske opdragelse af partiet, som er en af de udtalte højrefarer i partibygningen.

I stedet er der opstået en tendens til ikke at bekræfte marxismen-leninismen, ikke udtrykke dens opfattelser (de er jo en 'selvfølge'), og man er nu begyndt at omdefinere de traditionelle leninistiske begreber:

Det er ikke længere god tone at tale om kadrer f.eks. Kadrebegrebet skal helst væk, og den centrale kontrolkommission foreslås i denne liberale ånd at være en slags parti-ombudsmandsinstitution (den foreslås tilmed kaldt noget sådant).

"Højre"- og "venstre"begreberne (der bl.a. er redskaber for at føre klassekampen i partiet korrekt) kaldes "gammeldags" og foreslås omdefinerede.

Det går lystigt for sig, men kun en brøkdel af løjerne kommer til partiets kendskab.

Der spredes en generel anti-teoriholdning i en situation, hvor den kommunistiske bevægelse mere end nogensinde har brug for at studere og søge vejledning hos klassikerne, i teorien.

I ikke et eneste dokument, udsendt af CK-flertallet, påpeges nødvendigheden af at styrke den ideologiske og teoretiske skoling på alle niveauer i partiet.

Der findes ingen påpegning af det beskedne niveau, partiet befinder sig på, selvom netop det er en væsentlig kilde til partiets uoverensstemmelser og en væsentlig svaghed, der hæmmer den kvalitative udvikling af dets arbejde.

Om det stærke kommunistiske parti

Det stærke kommunistiske parti, vi opbygger, vort eget parti, det samlede forenede stærke kommunistiske parti, skal selvfølgelig ikke være en forening af alle de synspunkter, der fandtes i det gamle revisionistiske DKP, et ideologisk pluralistisk foretagende.

Det skal være et marxistisk-leninistisk parti, med en entydig ideologisk og politisk linje. Og det skal samle kommunisterne, ikke højreafvigere og revisionister. Både ideologisk, politisk og organisatorisk er kvaliteten, ikke kvantiteten, afgørende.

Simpel organisatorisk sammenlægning af de eksisterende erklæret kommunistiske organisationer – eller af KPID og Danmarks Kommunistiske Parti ML alene – er udelukket.

Det ville heller ikke være en korrekt metode. *Det stærke parti skabes i praksis i kampen for at samle og udvikle den kommunistiske bevægelse, det skabes i bevidst kamp mod revisionistiske og højreopportunistiske afvigelser.*

Partiet har i sin opbygning gennem årene fulgt nogle strategiske hovedretninger, som kampen for at opbygge et ægte kommunistisk parti i Lenins forstand, (det gælder DKP ML selv, og det gælder selvfølgelig også i kampen for ét stærkt kommunistisk parti i Danmark), som forsvaret af marxismen-leninismen og kamp mod den moderne revisionisme og al opportuniste, som satsningen på opbygningen af Dagbladet Arbejderen som partiets centralorgan. Alt det har både sikret partiets overlevelse og bragt det i en gunstig situation med hensyn til den videre partiopbygning og udbygning.

At sætte partibygningen i centrum, at opprioritere kampen for det stærke kommunistiske parti, at styrke den ideologiske og politiske kamp, at løse partiets store problem: for få medlemmer og for få ledere, og udvikle det kollektive niveau betragteligt var kerneindholdet i beretningstesterne, som et flertal i CK tilsyneladende nu er uenige i som helhed.

Det er imidlertid *den eneste rigtige linje, strategisk og taktisk*, for udviklingen af partiet i den kommende og afgørende kongresperiode.

Om stærke ledelser på alle niveauer

I øjeblikket sværger højrestrømningens repræsentanter højt og helligt på, at de skam går ind for stærke ledelser af partiet på alle niveauer. I det vattede forslag til en intern partiresolution (som i øvrigt ikke er udarbejdet efter CK's vedtagne anvisninger) formuleres også dette, men igen på en fordrejet måde. Ikke helt forkert, ikke præcist overhovedet. Fuld af gode hensigtserklæringer, og meget lidt konkret. Alligevel slipper katten ud af sækken også i dette dokument.

Stærke partiledelser på alle niveauer, javel, men gud bevare os for et stærkt sekretariat (og en stærk partiformand), stærke og kollektive partiledelser, hurra, men under ingen omstændigheder et magtfuldt sekretariat, under ingen omstændigheder en stærk daglig ledelse af partiets arbejde.

Det centrale apparat fremstilles – senest i en endnu ikke offentliggjort udtalelse fra forretningsudvalget (FU), som hidtil har søgt at skjule den katastrofale situation i apparatet – som et simpelt redskab for centralkomiteen. Også det er en forvrængning. Det centrale apparat rummer to afgørende ledende organer: sekretariatet og avisen. Det er ikke et apparat af købte funktionærer som i en fagforening, men en afgørende samling af kommunister og kommunistiske ledere, af professionelle partiarbejdere og en afgørende del af partiets ledelse. Denne stærke organisation af professionelle revolutionære er ikke bare forudsætningen for, at der i dag eksisterer et kommunistisk dagblad i Danmark, men også for partiets hidtidige dynamik og handlekraft.

Højrestrømningen i partiet har i særdeleshed rettet sine angreb mod partiets formand, sekretariatets flertal, sekretariatet selv og det centrale apparat som helhed – og har fået skabt en umådelig vanskelig situation der.

Dens platform rummer nydefinitioner af centralkomiteens, FU's, sekretariatets og det centrale apparats rolle. Slår den igennem, vil centralismen, samlingen af trådene i partiets kamp i det centrale apparat og dets organer, afsvækkes væsentligt. Det vil betyde en situation, hvor CK vil blive en skueplads for stadige kampe, og hvor udvalgsstrukturerne får en helt ny rolle, hvor delenes

Netavisen

Kommunistisk Politik

på nettet - hver dag

www.kpnet.dk

interesser vil blive sat over helheden, groft sagt. Den ny partiopfattelse rummer en ny, ikke-kommunistisk opfattelse af partiledelse, simpelthen.

Stærke ledelser betyder stærke og magtfulde ledelser på alle niveauer, indbefattet et stærkt sekretariat og en stærk formand. Under påskud af at introducere en ny, mere demokratisk og mere kollektiv stil, bekæmper og eliminerer højrestrømningen de eksisterende stærke ledelser. I udkastet til intern partiresolution fremhæves nødvendigheden af et OUU. Det største og mest aktuelle spørgsmål er imidlertid, om der overhovedet kan og skal prioriteres et professionelt sekretariat, en professionel daglig ledelse af partiet. Ifølge strømningens logik og opfattelser er det et underordnet spørgsmål.

Om "sektariske" fejl

Undertegnede er selvfølgelig blevet angrebet for en hel masse påståede fejl, angiveligt af venstreopportunistisk, "sektarisk" karakter. Det er umuligt at komme ind på alle de rejste beskyldninger og tilbagevise dem konkret. Anklagerne er enten direkte forkerte eller rummer bevidste fejlfremstillinger.

Det påstås, at mit indlæg i Dagbladet Arbejderen om samling af kommunisterne skulle være at føre partikampen ind i bladets spalter. Det er simpelthen løgn. Den udtrykker partiets standpunkt, den 6. kongres' standpunkt, og ligger i direkte forlængelse af en lang række tidligere indlæg, jeg har fremsat i avisen tidligere i kongresperioden – uden at der rejste sig nogen som helst protester.

Det er CK's flertal, der har ændret opfattelse af partiets rolle i samlingsprocessen – til et punkt, hvor man har sået alvorlig tvivl om partiets ledende rolle heri.

For at kaste blå i øjnene på de mange nye unge partikammerater har man nødvendigvis måtte opfinde nogle anklager imod mig for at 'sabotere' arbejdet i forhold til Rød Ungdom.

Det er simpelthen usandt, at jeg har prøvet at diktere Rød Ungdom en konkret stillingtagen til den kommunistiske samlingsproces på det seneste landsmøde. Indholdet er følgende:

Blandt kommunisterne i Rød Ungdom og i partiet som helhed eksisterer

spørgsmålet: Hvad er vor strategi for Rød Ungdom? Skal det være ungdomsforbund for det stærke kommunistiske parti, (uanset om Rød Ungdom er en erklæret kommunistisk organisation eller ej)?

Der har hidtil været enighed om, at kommunisterne i Rød Ungdom skulle virke i den retning. Det betyder, at de må arbejde for, at organisationen forstå og støtter den kommunistiske samlingsproces som værende i Rød Ungdoms interesse.

Tilsyneladende er der nogen, der ikke ønsker dette. Det er sandt, at der ikke var basis for en vedtagelse i en sådan retning på det seneste landsmøde, og at det ville være en taktisk fejl at rejse dette spørgsmål. Det har jeg fuldstændig accepteret og på intet tidspunkt protesteret imod.

Jeg foreslog, at man som et lille skridt i den retning søgte at få vedtaget en udtalelse, der støttede Dagbladet Arbejderen (det var midt under redningsplanen) (**).

Dette blev også besluttet i ungdomsforummet – men ikke gennemført.

Et besluttet forslag om, at der skulle være en ugentlig ungdomsside i avisen for at knytte Rød Ungdom nærmere til parti og avis, er ikke blevet realiseret. Når partiets ungdomsansvarlige (***) laver sine redegørelser, 'glemmer' hun bekvemt sådanne kendsgerninger.

Hun har også 'glemt' at nævne, at blandt mine mange 'sektariske fejl' i forhold til ungdomsarbejdet var, at jeg forhindrede den ny arbejdsgruppe i Århus, der i begyndelsen af året var desperat over sine problemer, i at gennemføre et forslag om at gøre Lige Venstre til et lille, uregelmæssigt uddelingsblad.

Osv. Osv.

Højrestrømningen opfordrer til, at der 'diskuteres politik', men vælter sig rundt i sager og personangreb.

Den har forvandlet en normal kongresproces og en normal diskussion af beretningstesterne til en behård og bitter partikamp, der kan få de alvorligste negative konsekvenser og føre til, at partiet forspilder alle sine gunstige muligheder og taber sine hårdt tilkæmpede og vundne positioner igen.

Klaus Riis d. 16.2.97.

Se også "Den nye verdensorden" og kapitalismens almene krise af Klaus Riis. Uddrag af udkastet til CK's virksomhedsberetning til DKP/ML's 7. kongres. Udgivet som pjece på Oktober Forlag 1997.

Noter:

(*) 'Beretningstesterne' (forfattet af Klaus Riis) dannede grundlag for centralkomiteens beretning til partikongressen. Testerne til DKP/ML's 7. kongres, der indkaldtes til april 1997, blev enstemmigt besluttet af centralkomiteen på et møde i oktober 1996 og blev derefter lagt frem til diskussion i partiet som grundlag for kongresdiskussionerne.

Klaus Riis begyndte derefter at udarbejde udkastet til beretningen til partikongressen.

På et CK-møde i december blev der rejst en voldsom kritik af beretningstesterne, og en fraktion i forretningsudvalget og centralkomiteen organiserede en hel stribe indlæg i det interne blad Partiarbejderen og kongresdiskussionsbladet Kongresekstra, som enten åbent eller skjult angreb disse teser. Et flertal på et nyt CK-møde i januar forkastede herefter beretningstesterne.

Klaus Riis' udkast til beretningen til partikongressen blev behandlet på et CK-møde den 14.-15. februar 1997 og blev forkastet af et flertal i CK. Derpå nedlagde Klaus Riis sit hverv som formand.

Højrestrømningens repræsentanter forsøgte – for at skjule det planlagte linjeskift – at sløre tilbagetrækningen af beretningstesterne. Forkastelsen af beretningsudkastet blev forklaret som værende af 'redaktionelle grunde'. Og Klaus Riis' tilbagetræden som formand fik 'personlige årsager' som begrundelse. Sådanne 'begrundelser' blev senere offentliggjort i Arbejderen og den ny partiledelses dokumenter efter den 7. kongres.

(**) 'Redningsplanen' var en plan for at sikre Dagbladet Arbejderens økonomi og overlevelse som dagblad, som blev gennemført med held i en stor del af 1996 – på trods af aktiv og passiv modstand fra nogle af hovedrepræsentanterne for den højreopportunistiske strømning. Nogle af disse, Jan Mathisen og Søren Becher, rejste i centralkomiteen spørgsmålet om nedlæggelse af dagbladet, men blev afvist.

(***) Den 'ungdomsansvarlige' – lederen af partiets ungdomsudvalg – var Joan Ågot Pedersen, Århus.

Indledning og noter ved
Kommunistisk Politik

Lufthavnsudvalget anbefaler nej til industriforlig

Repræsentanter for de ansatte i Københavns Lufthavn kan kun anbefale kollegerne at stemme nej til det forlig, som er indgået på industriens område.

Lufthavnsudvalget udtaler:

Mandag den 9. februar 2004 var Københavns Lufthavns Lufthavnsudvalg samlet for at diskutere CO Industris og Dansk Industris forhandlingsresultat.

Lufthavnsudvalget vil ikke underkende, at der er sket små justeringer i overenskomsten, som er til fordel for vores kollegaer rundt omkring i landet. Justeringerne er bl.a. sket på pension, på barselsområdet, lærlingeløn, genettillæg, uddannelse og mindsteløn.

Dette vil give i underkanten af 1% om året, eller det, der svarer til i underkanten af 3% i de 3 år, overenskomsten løber

Disse resultater står ikke mål med de krav, der er stillet på de mange tillidsmandsmøder, der har været afholdt landet over. Tværtimod!

- * Intet til skifteholdsarbejderne i form af kortere arbejdstid.
- * Intet på ferieprocenten.
- * Foringelser på tilrettelæggelsen af den årlige arbejdsnorm.
- * Mindsteløn på 110 kroner i timen er stort set blevet overset.
- * Stadig uforholdsmæssig lav løn til lærlingene.

Lufthavnsudvalget repræsenterer Danmarks største skifteholdsarbejdsplads.

Vi ser hver dag, hvor store konse-

kvenser det har for kollegaerne at arbejde på disse skæve tider.

Både socialt med fx børnepasningsproblemer og helbredsmæssigt med bl.a. blodpropper, mavebesvær og søvnproblemer.

Denne overenskomst opfylder ingen af de krav, vi har fået fra kollegaerne, ligesom den sidste overenskomst i 1998 heller ikke gav noget til skifteholdsarbejderne.

Set i forhold til, hvad Dansk Industri har fået, løber det os koldt ned af ryggen.

En treårig overenskomstperiode, en yderligere knægtelse af retten til at protestere mod arbejdsgiverne og øget fleksibilitet i tilrettelæggelsen af arbejdet er bare nogle af de problemer, vi kommer til at slås med i den kommende overenskomstperiode.

Tidligere stemte vi kun om vores egen overenskomst. Sådan bliver det IKKE denne gang. Alt er samlet i én afstemning.

Alt dette samt Dansk Industris udmelding i Børsen om, at de ikke fik alt, hvad de kom efter, gør, at Lufthavnsudvalget kun kan anbefale vores kollegaer at stemme NEJ til overenskomstresultatet.

Gate Gourmet Danmark (SiD, KAD, RBF), LSG Sky Chefs (SiD, KAD, RBF). SiD-klubberne i Cimber Air, DHL, Europark, Nordic Aero, Novia, Nuance, SAS Cargo, SAS Ekspeditionsarbejderne, SAS Flyarbejderne, Servisair, Sodexo.

Sommerfugle

biers dans, og golf
var hans store fritidsbeskæftigelse,
og i sit civile virke, et job han udførte med stor flid,
så han samfundets skyggeside,
men dem han lod udstå hårde straffe, og i særdeleshed
spritbilister havde han kun hånden overfor.
Hvad det sidste angik, var skæbnen sådan, at
det kostede ham jobbet.
Han var dommer i landsretten.

Kristendemokrater hugger K'et

Liste K Odense sidste kommunalvalg

Siden 1920 har bogstav K været kommunisternes i valgsammenhæng. Først det revolutionære DKPs – siden 60erne det 'antimonopolistiske' DKPs – indtil DKP selv meldte sig ind i Enhedslisten og gik over til liste Ø.

Fra 70erne har andre erklæret kommunistiske grupper opstillet under andre bogstavbetegnelser. KAP for eksempel, og Arbejderpartiet Fælles Kurs.

DKP/ML opstillede ved to folketingsvalg med L – for 'leninister' – som bogstavbetegnelse.

I 90erne har K'et ikke været brugt ved folketingsvalg. Men talrige kommunistiske lister – revolutionære som i Odense, 'antimonopolistiske' en række andre steder – har brugt bogstavet ved lokalvalg.

Nu er det blevet hugget af Kristendemokraterne, der første gang vil bruge det ved det kommende EU-parlamentsvalg.

De erklærer, at de ikke er bange for at blive forvekslet med 'det hensygnende kommunistparti'.

I grunden er det en frækhed uden lige: Det er Indenrigsministeriet, der træffer beslutning om bogstav, og det ved så godt som nogen, at bogstav K har hævdt som kommunistisk liste, og at det er særdeles aktivt.

Det kan kun betragtes som en fælles chikane fra Kristendemokraterne (der godter sig over at slå kommunister af banen) og fra Foghs indenrigsministerium (der gerne ser det samme).

Jens B
Østerbro

Fra stort til småt

Den danske regering fortsætter uanfægtet samarbejdet med en stat, der er i gang med at udrydde befolkningen i nabostaten og overtage territoriet. Det samme er tilfældet i størsteparten af verdens regeringer. Over hele verden markerer folkerne alligevel modstanden mod MUREN. Jeg kan bare ikke forstå, hvorfor kravet om at afbryde de diplomatiske forbindelser med Israel ikke lyder øredøvende højt fra de forskellige danske Palæstinaforeninger. Hvornår tager vi ud til den israelske ambassade og bygger en mur omkring den?

At den internationale krigsmodstand og folkene i Mellemøsten sammenkæder besættelsen af Irak med besættelsen af Palæstina, er ikke et eksempel til efterfølgelse for den danske krigsmodstand, i hvert fald ifølge Maria fra DKP/ML. Hun siger, at det vil blot skræmme mange fra at deltage i demonstrationen den 20. marts. Jeg spørger mig selv, om ikke det ville gøre situationen endnu mere klar og tydelig, hvis Nej til Krig i grundlaget tog afstand både fra besættelsen af Irak, Palæstina og Afghanistan.

De danske medier kopierer uden kritisk sans alt, hvad der kommer fra Det Hvide Hus om situationen i Irak. Den eneste modstand mod besættelsen og tilraningen af landets ressourcer, de kan få øje på, kommer fra reaktionære grupperinger. At en samlet modstandsfront, Iraks patriotiske alliance, er under opbygning og hele den irakiske befolkning rejser sig til modstand, affærdiges som interne stridigheder, der kan føre til borgerkrig. Men Enhedslisten vil ikke være med til at give den organiserede irakiske modstand en plads på talerstolen på demonstrationen den 20. marts. Søren Søndergaard mener således, at der i stedet for

Kaj Lemberg fra Grundlovskomiteén 2003: Komiteén arrangerer international høring om dansk krigsdeltagelse 15. april

støtte til modstandsbevægelsen skal ydes støtte til opbygningen af demokratiske institutioner såsom fagbevægelse og kvindeorganisationer.

De værste overenskomstforlig-forlig, der er set i mands minde, indgås i disse dage i forligningsinstitutionen. Hvor er den omfattende NEJ-kampagne? Hvorfor er Fagligt ansvar og Finn Sørensen ikke på barrikaderne, når han nu har så travlt med at profilere sine holdninger? Der er masser af gode grunde til at stemme imod overenskomsterne, også grunde, som disse ny-pampere går ind for. Men tænk, hvis det virkelig kom til arbejdskamp. Tænk, hvis de ikke kunne styre dem, de påstår at kæmpe for. Tænk, hvis den omfattende utilfredshed med effektivisering, tidspres, lav løn og lang arbejdstid, frygt for arbejdsløshed og kontanthjælp og aktivering kom til udtryk og væltede nogen af murene i fagforeningsfæstningerne og gjorde op med mange års samarbejde med Dansk Industri? Så blev der ikke nogen pladser

til dem i fremtidens europæiske LO.

Danske arbejdspladser frem for alt. Lad os gå på arbejde og producere krigsmateriel. Nye havne og cementfabrikker og edb-systemer og olieledninger til Irak er vel også krigsmateriel. Krigen om olien handler vel om at sikre sig olien og olie-profitten og krigs-profitterne. Altså det overskud, der stjæles fra de danske arbejdere med de elendige overenskomster, går direkte til investeringer i Irak-krigen og andre engagementer af samme karakter i Afghanistan, Albanien, Israel og mange hundrede andre steder. Samtidig stjæles råvarerne for en ublu ringe betaling. Til skade for landenes udvikling OG for det fælles miljø. Arbejdere over hele landet og over hele verden: Det er tid at demonstrere den 20. marts. En stor demonstration er også et slag i ansigtet på Dansk Industri og de forenede pampere i LO. *GBe*

OKTOBER BOGBUTIK

København

Butikken er flyttet til Amager:

Ved Sønderport 18

2300 København S

35 43 49 50

Åbningstid:

Mandag-torsdag 16-17.30

Lørdag 11-13

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdag 12-17.30

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

86 18 40 06

Åbningstid:

Man, ons, fre 14-17.00

Kvindernes Internationale Kampdag

Mandag d. 8. marts

SiD F&S' lokaler
SVANEVEJ 22, 4. 2400 NV
(Ved Nørrebro station linie F;
Buslinier 5, 16, 4A & 350S)
Kl. 19.00 til 22.00

Taler
Doris Kruckenberg,
Fredsvagten
& **Dorte Grenaa**,
formand for APK
Underholdning: **Kazio**
Billedudstilling
ved **Evelyn Mittmann**

Arr.: DKU & APK

Kvindekampen eksisterer stadig!

Kollisionskurs

Den seneste afsløring af pampervældet i toppen af dansk fagbevægelse i form af BUPL's aftrædelsesordninger har ikke gavnet imaget for bevægelsen, der angiveligt har til formål at forbedre levevilkårene for arbejderne. Børne- og ungdomspædagoger landet over har reageret kraftigt med trusler om og iværksættelse af udmeldelser. De ekstreme aftrædelsessummer, der tilmed bliver givet, selvom den pågældende går lige fra et job til et andet, er desværre gældende for stort set samtlige forbund. BUPL-sagen er da også kun én blandt mange, der i løbende plager fagbevægelsens renomme.

Toppens levevilkår og forhold ligger da også milevidt fra medlemmernes, hvilket blandt andet skyldes de mange ben, som forbundslederne tilraner sig ved siden af deres "almindelige", men fyrstelige gage. Heriblandt bestyrelsesmedlemmer i de mange formuende pensionskasser, som de samme ledere har så travlt med at forøge ved hver eneste overenskomst. Det gælder også den nuværende.

Forbundet af Offentligt Ansatte (FOA) har ved samme OK-fornyelse fremhævet sig selv ved at indgå aftale med de kristelige arbejdsgivere, hvilket inkluderer, at strejkeretten er elimineret. FOA's lokale fagforeninger i det nordjyske forsvarer sig med, at den jo alligevel bliver så sjældent brugt!

Mange medlemmer spørger naturligt selv:

- Hvad skal vi så med fagbevægelsen?

Med det seneste forlig på transportområdet er der mange buschauffører, der stiller det samme spørgsmål, hvilket i øjeblikket præger SiD's debatter.

De Konservative fisker derfor i røte vande, når de genfremsætter forslaget om at undergrave fradragsretten for fagforeningskontingentet. Det vil uden

Lokalt er harmen og utilfredsheden med OK-resultaterne stor. Årsagen kan være forskellig virksomhed og brancher imellem, men der er i hvert fald ét fælles træk: Utilfredsheden med Fogh-regeringens politik over en bred kam er voldsom! Befolkningen blev ikke taget i ed, da Danmark blev krigsførende. Deltidsloven og arbejdsmarkedsreformen blev trukket ned om ørene. Liberaliseringspolitikken har aldrig fået det blå stempel.

Faglig kommentar

tvivl skubbe på bølgen af udmeldelser.

Men det vil ikke få bevægelsen til at falde. Dertil er der alt for mange arbejdere, der forstår nødvendigheden af solidaritet, fagligt sammenhold og organisering.

De faglige ledere gør med indgåelse og anbefaling af de mange OK-forlig det imidlertid ikke let for de mange.

Indholdet i de nye tre-årige forlig er i sit væsen en total forbigåelse af de rejste krav kombineret med yderligere imødekommenhed af arbejdsgivernes krav: mere fleksibilitet på arbejdstiden og undergravning af strejkeretten.

Det har i sagens natur vakt harme blandt de omkring 650.000 arbejdere, der i første omgang er omfattet af minusoverenskomsterne. På mange af de største arbejdspladser har tillidsrepræsentanterne "fravalgt" resultaterne.

Specielt spiller overenskomstperiodens længde og ignoreringen af skifteholdsarbejdernes krav om nedsat arbejdstid væsentligt ind. I Københavns Lufthavn, der en den største virksomhed, når det gælder skifteholdsarbejdere, har samtlige tillidsfolk meldt klart ud:

- Resultatet dur ikke! Stem det ned!

Lokalt er harmen og utilfredsheden med OK-resultaterne stor. Årsagen kan være forskellig virksomhed og brancher imellem, men der er i hvert fald ét fælles træk: Utilfredsheden med Fogh-regeringens politik over en bred kam er voldsom! Befolkningen blev ikke taget i ed, da Danmark blev krigsførende. Deltidsloven og arbejdsmarkedsreformen blev trukket ned om ørene. Liberaliseringspolitikken har aldrig fået det blå stempel.

Utilfredsheden i hele dens mangfoldighed kan meget let udløse et NEJ ved den igangværende overenskomstafstemning!

I den situation efterlyses en koordinering af kampen. Behovet er skrigende.

Desværre kan det konstateres, at Initiativet "OK 2004" forholder sig totalt passivt. Initiativet, der rummer et slående personsammenfald med de "oppositionelle" kræfter ved storkonflikten i 1998, som ikke udløste den tids harme i fælles aktioner og mobilisering, lader til at forfølge samme linje.

De er tilsyneladende blevet kvalt i deres egne erklæringer om "Fuld opbakning til forhandlerne".

Initiativet må nu tages lokalt af arbejdspladserne og tillidsrepræsentanterne.

Det er påkrævet, hvis begrebet "solidaritet" på sigt stadig skal have en mening i dansk fagbevægelse.